

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயகம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

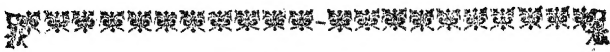
தனிஸ்ரீலோகம் ஸ்வயாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாத்வி தனிஸ்ரீலோகம் ,, ,,	0	3	0
ராமசரமஸ்ரீலோகம் ,, ,,	0	1	0
துஷ்கரஸ்ரீலோக மப்பணி ,, ,,	0	2	6
யதிதர்மஸமுச்சயம் ,, ,,	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி ,, அரும்பதப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி ,, ,,	0	6	6
மூன்றாம் திருவந்தாதி ,, ,,	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி ,, ,,	0	7	0
திருவிருத்தம் அரும்பதப்ரதிபத தாத்பர்யஸஹிதம்	1	14	0
திருவாசிரியம் ,, ,,	0	3	0
பெரியதிருவந்தாதி ,, ப்ரதிபதஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுக்கூற்றிருக்கை ,, ,,	0	3	0
சிறியதிருமடல் பெரியதிருமடல் ,, ,,	0	8	0
திருக்குறந்தாண்டகம் திருநெடுந்தாண்டகம் ,,	1	5	0
திருப்பல்லாண்டு ,, ,,	0	8	0
இராமாதுச ஞாற்றந்தாதி உரையுடன் ,,	0	8	0
பராசரலிசிஷ்ட பரமதர்ம ஸாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மததர்ஸிநி	0	1	0
பெரியதிருமொழி 8 முதல் 88 பத்துக்கள் (3 புத்தகம்)	8	0	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸ்வயாக்யாநம் (2 புத்தகம்)	5	6	6
திருச்சந்த விருத்தம் ஸ்வயாக்யாநம்	1	6	0
திருமாலே ஸ்வயாக்யாநம்	0	14	0
திருப்பள்ளியெழுச்சி ,, ,,	0	6	0
அமலனாகிபிரான் ,, ,,	0	7	0
திருவாய்மொழி ஞாற்றந்தாதி ,, ,,	1	0	0
உபதேசரத் தினமாலே ,, ,,	1	0	0
ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம் ஸ்வயாக்யாநம்	0	8	0
ஸப்தகாதை ஸ்வயாக்யாநம்	0	4	0

இப்படிக்கு,

ம. திருவேங்கட முடயான்,

கார்யதர்சி தனாகாரி,

நெ. நுக, வெங்கடாசல முதலி வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

ஸப்தகாதை பதிவுரை

—:0:—

க-பாட்டு - அம்பொன்.

அம்	அழகியதாய்
பொன்	பாவநமான
அரங்கர்க்கும்	திருவரங்கத்தைக் கோயிலாகவுடைய பெரிய பெருமாளுக்குத்,
ஆவிக்குப்	பத்தமுத்த நித்யரூபேண முன்று வகைப்பட்ட ஆத்மவஸ்துவுக்கு முண்டான
அந்தரங்கசம்பந் தம்	அநந்பார்ஹஸேஷத்வமாகிற நெருங்கிய ஸம்பந் தத்தையும்
காட்டி	வெளியிட்டுக்கொடுத்து,
தடைகாட்டி	ப்ரப்யத்வ ப்ரபகத்வ பாத்வ அநந்பார்ஹ ஸேஷத்வாதிப்ரதிபத்திகளுக்கு விரோதியா யுள்ளவைகளையும் வெளியிட்டுக்கொடுத்து,
உம்பர்திவமென் லும்	நித்யஸூரிகளுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமான பரமபதத்தில் நித்யகைங்கர்யம் செய்கையா கிற
வாழ்வுக்கு	வாழ்ச்சிக்கு
சேர்ந்த	ஸத்ருஸமா யிருந்துள்ள
நெறி	உபாயமான ப்ரபத்தியையும்
காட்டுமவனன்றோ	திருமந்த்ரோபதே முகேந வெளியிட்டுக்கொ டுக்குமவனன்றோ
ஆசாரியன்	ஸதாசார்யனாகிறான். (க)

உ-ம் பாட்டு, அஞ்சபொருள்.

அஞ்சபொருளும் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப
உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற
அர்த்த பஞ்சகத்தையும்

அளித்தவன் பால் பரமக்ருபையாலே உபதேஸித்தருளின ஆசார்
யன் பக்கல்

அன்பிலார் ப்ரேமமில்லாதிருக்குமவர்கள்

நஞ்சில் விஷத்திலும் காட்டில்

மிகக்கொடியர் மிகவும் க்ருரராகிருப்பார்கள்;

(இவ்வர்த்தத்தை எல்லாருமறியும்படி)

நாம் பிள்ளைலோகாசார்யருளிச்செய்தவர்த்தத்தில்
நிஷ்டரான நாம்

சொன்னோம் பரமார்த்தமாகச்சொன்னோம், (எங்கனே யெ
ன்னில்)

நஞ்சுதான் “விஷமானது (ஸ்பர்ஸமாத்ரத்தாலே)

ஊனை மாம்ஸப்ரசுரமாய் அநித்யமான ஸரீரத்தை

முடிக்கும் நலிப்பிக்கும்;

அது ஆசார்யவிஷயப்ரேமமில்லாத அஸத்ப்ராயண
னவிவன்

உயிரை ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை
முடிக்கும் நலிப்பிக்குமவன்.”

என்று இவை என்கிற இவ்வர்த்தத்தை

ஈனமிலார் ஸ்வாசார்ய விஷயப்ரேமமில்லாமை யாகிறதாழ்
வில்லாத நம்பூர்வாசார்யர்கள்

சொன்னார் சொன்னார்கள். (உ)

ந-ம் பாட்டு, பார்த்து.

பார்த்த ஜ்ஞாநோபதேசமுகத்தாலே கடாக்கித்தருளின
குருவினளவில் ஆசார்யன் பக்கல்

பரிவின்றி ப்ரேமமில்லாமல், (இருக்குமவன்)

சீர்த்த ஸ்ரீய;பதியையுள்ளபடி அறிவிக்கவற்றுகையா
லே கனத்திருப்பதாய்

மிகு ஸ்லாக்யமாயிருந்துள்ள

ஞானமெல்லாம் எல்லாஜ்ஞாநங்களும்

சேர்ந்தாலும் தன்னிடத்தில் குறைவின்றியிருந்தபோதிலும்,

கார்த்தகடல்	கார்போலே சுறுத்துத்தோற்றுசிற கடலாலே.
	சூழப்பட்ட
மண்ணின்மேல்	இந்தபூமியிலேதானே
துன்புற்று	அஸங்க்யாதங்களானதுக்கங்களை அநுபவித்து
மங்கும்	நசித்துவிடுவன்; (நஸித்தபிறகும்)
கீழாம்	துக்கமே யாத்ரையாயிருக்கையாலே மிகவும்
	தண்ணிதான
நரகு	நரகத்தை
தேங்காமல்	இடைவிடாமல்
நண்ணும்	கிட்டி துக்காநுபவம் பண்ணியிருப்பன்; (ந)

ச-ம் பாட்டு, தன்னை.

ஒரு	வாசகங்களில் தனக்கவ்வுருகில்லாதபடி அத்வி
	தியமான்
மந்திரத்தின்	பெரிய திருமந்தரத்தில்
தன்னை	மகாரத்தால் பகவச்சேஷத்வாஸ்ரயமாக ப்ரதி
	பாதிக்கப்பட்டதானும்,
இறையை	அகாரத்தால் தனக்குவசுத்த சேஷியாகச்சொ
	ல்லப்பட்ட எம்பெருமானும்,
தடையை	ஷஷ்ட்யந்தமகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட விரோ
	திவர்க்கமும்,
சரணெறியை	ஸசண்டநம:பதத்தால் நிரபாயோ பாயமாகச்
	சொல்லப்பட்ட ஸரணுகதியும்
மன்னு	யாவதாத்ம்பாவியான
பெருவாழ்வை	ஸவிபக்திக நாராயணபத்தாலே சொல்லப்ப
	ட்ட கைங்கர்யமாகிற மஹாபுருஷார்த்தமும்,
அஞ்சிலும்	ஆகிய இவ்வர்த்தபஞ்சக ஸ்வரூபத்திலும்
கேடு	பொல்லாங்கான அஜ்ஞாந ஸம்ஸய விபர்யங்க
	ளானவை
ஓட	வாஸரையோடே போம்படி
இன்னருளால்	இத்தலையிலொன்று மபேஷியாத பரமக்ருபை
	யாலே

அளித்தவன்பால் ஜ்ஞாநோபதேஸம்பண்ணியருளின ஆசார்யன்
பக்கல்
அன்பிலார் ப்ரோமயில்லாதவர்களை
நஞ்சிலும் விஷத்திலுங்காட்டில்
கேடு என்று அதிர்நூறென்று
நான் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய விஷயிகாரத்தைப்
பெற்ற நான்
இருப்பன் ப்ராகிபத்தி பண்ணியிருப்பன். (ச)

நூம் பாட்டு, என்பக்கல்.

என்பக்கல் என்னிடத்தில்
இன்றார் “இன்னுரின்றார்
ஒகிலார் அர்த்தவிசேஷங்களை அடிகரித்தார்க ளாகை
யாலே ஸிஷ்யர்கள்”
எனும் என்கிற
இயல்பும் துஸ்ஸவபாவமும்,
என்பக்கல் என்னிடத்தில்
நன்மை “ஆசார்யத்வமாகிற நன்மையிரா நின்றது”
எனும்பியல்பும் என்கிற துஸ்ஸவபாவமும்,
மன்பக்கல் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமான் பக்கலிலே
சேவிப்பார்க்கு ஸ்நேஹபூர்வமாக நித்யஸேவை பண்ணுமவர்க
ளுக்கு
அன்புடையோர் பரமஸ்நேஹிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்தில்
சம்மதிரூபணமும் ஜாக்ரிநூபணம் பண்ணுகையும், (ஆகிய இம்மு
ன்றும்)
ஆவிக்கு ஜ்ஞாநாநந்தமயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு
நேரே ஒருதவாரமின்றியே நேர்கொடுநேர்
அழுக்கு ஸ்வரூபத்தை நலிப்பிக்குமதாயிருக்கும். (ந)

கூம் பாட்டு, அழுக்கென்று.

அம் அழகியதாயும்
பொன் ஸ்ப்ருஹணியமுமான

அரங்கா	திருவரங்கப்பெருநகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணு மவனே
இவை	கீழ்ச்சொன்னவை யடங்கலும் (ஆத்மவஸ்துவுக்கு)
அழுக்கென்று	அவத்யகரமென்பதை
அறிந்தேன்	விசுதமாகவறிந்தேன், (ஆகையாலே)
பழிப்பிலா	கீழ்ச்சொன்ன குற்றங்க ளொன்றுமில்லாதவ ராய்
என் ஆரியர்க்காக	அறிவிலனாவெனக்கு ஜ்ஞானோபதேசம் ப ண்ணியருளின பிள்ளை லோகாசார்யருக்கா கவும்
எம்பெருமானார்க் காக	அவர்க்குப் பரமேசுஷியான எம்பெருமானார்க் காகவும்
உன்	தேவரீருடைய
ஆர் அருட்காக	கரைபுரண்டிருக்கிற க்ருபாகுணத்துக்காகவும்
உற்று	(அடியேனை) அங்கீகரித்தருளி,
உள்ளில்	ஜ்ஞானப்ரஸரணத்வாரமான மனஸ்ஸைப்பற்றிக் கிடக்கிற
வினையை	பாபஸ்முஹத்தை
ஒழித்தருளாய்	வாஸநையோடே போக்கியருளவேணும். (சு)

எம் பாட்டு, திங்கே துமில்லா.

திங்கு ஏதுமில்லா	தன் ஆசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றிருக்கை முத லான பொல்லாங்கொன்று மின்றிக்கேயிருக் கிற
தேசிகன்தன்	ஸ்வாசார்யனுடைய
சிந்தைக்கு	திருவுள்ளத்துக்கு
பாங்காக	அதுகூலமாம்படி
நேரே	நேர்கொடுநேர் (கஞ்சிக்கரித்துக்கொண்டு)
பரிவுடையோர்	அவன்பக்கல் ப்ரேமமுடையவர்கள்,
ஓங்காரம்	ப்ரணவமாகிற
தேரின்மேல்	ரதத்தில்

ஏறி ஏறிக்கொண்டு
செழுங்கதிரினுமி ஸூர்யமண்டல மத்யமார்க்கமாக,
போய் அர்ச்சிராதிகத்யாலே போய்
அந்தாமம் அமுசியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
சேருவர் கிட்டி, நித்யகைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுவர். (எ)

ஸப்தகாதை பதவுரை

முற்றிற்று.

ஸப்தகாதை சுத்தாசுத்தம்.

பக்கம்	வரி	அசுத்தம்	சுத்தம்
உ	௩௦	முகமாகவும்	முக்யமாகவும்
௩	௧௨	மொழியும்	மௌனியும்
௬	௧௧	பாதிபாதிக்கிறது	பாதிபாதிக்கும் இது
,,	௨௪	அடைவே உட்கொண்டு	அடைவே உட்கொண்டு நடக்கையாலே காயதர் யகூரங்களை உட்கொண்டு
௧௧	௨௧	ஸ்ரீஸிவாஸிவஸிவம்	ஸ்ரீஸிவாஸிவஸிவம்
௧௩	௧௩	ஸ்வவிரோத்யதை அஸஹ	ஸ்வவிரோத்யதய ஸஹமா கையாலே
௧௬	௨௧	விஸேஷைக்யத்தாலே	விஸிஷ்டைக்யத்தாலே
௧௮	௧	அரக்ய	அரக்ய
௨௧	௬	விஹிதமாயத்தல்ல	விஹிதமாய், ஸ்ரீஸிவ
௨௬	௨௦	ஒருக்கிகளாலே	பரோக்கிகளாலே
௨௭	௧௧	மீளும்படியான	மீளும்படி கடுந்தரையான
௨௯	௨௧	பயம்.	அசிர்ப்பு
௩௧	௩	பின்னையும்இவையோடே	பின்னையும் வினையாடி

முற்றிற்று.

அர்த்தரஸ பாவரஸங்களுக்கும் ஸ்வாபதேஸாதிகளுக்கும் நேர் ப்ரகாஸகங்களானவிஸேஷரஹஸ்யங்களையும், ஸார்த்தமாகஸம் ஸபவிபர்பயமற அடையேயதி(ஈ) கரிச்சப்பெற்று க்ருதார்த்த ராய்,

உடையவருக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரைப்போல வும், நம்பிள்ளைக்கு ஏறுதிருவுடையான்தாஸரைப்போலவும், நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டர்க்குப் பிள்ளைவானமாமலைதாஸ ரைப்போலவும், பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு ஆத்மஸமராயும் ப்ராணஸமராயும், த்ருஷ்டிஸமராயும், பாஹுஸமராயும், ஆப ரணஸமராயும், பாதஸமராயும், பாநரேகாஸமராயும், பாதச் சாயாஸமராயும், பாதுகாஸமராயும், பாதோபதா(து)ஸமராயு மெழுந்தருளியிருக்குமவராய்,

ப்ரம்ஸஸம்பாவநையில்லாத உத்க்ருஷ்டஜந்மத்திலே அவ தரிக்கப்பெறுகையாலேஸஹஜதாஸ்யத்தையுடையராய், “தீதந் தஞானந் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை” என்னும்படி ஸமஸ்தஸா ஸ்தம்பாநந்தராயும்ஸர்வஜ்ஞராயும் பெருமதிப்பராயும்போரு கிற திருவாய்மொழிப்பிள்ளையுங்கூடத் தம்மருகேசென்று சர மார்த்தவிஸேஷங்களைக் கேட்டுப்போரும்படி மிகவும் ஸர்வ ஜ்ஞராய், “வாழிநலந்திகழு நாரணாதாதன்” என்று யாகாநு யாகோத்தரவீதிகளில் காயாந்நஸ்தலஸூத்திபண்ணின ஸூ த்தவ்ருத்தா(து)சாரமறியும் பெரியோர்களாலேஸர்வகாலமும் போற்றப்படுமவராய்,

ஸ்வாசார்யரான பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய சரம தசைபிலே “ஸரீராவஸாநகாலத்தளவும் நீர்திருவநந்தபுரத்தே யிரும்” என்று நியமித்தருளுகையாலே அவர் நியமித்தருளின படியே அங்கேசென்று, (க) “நடமினோகம் கருள்வீர்” என்கிற ஆழ்வாருடைய நியமநத்திலே அந்தர்ப்பூதரானவர்களில் தாம் ப்ரதாநரென்னும்வாசிதோற்ற * படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதம்ப ஸர்வ த்வாந்நரயத்தாலும்முகநாபிபாதங் களை - முகமாகவும் ஸநாபியாகவும், அடிப்பாடாகவும் அடையே யதுபவித்து, வாசமேகமழும்சோலையான புறச்சோலைக்குள் ளே விவிக்தமாயிருப்பதொரு ப்ரதேஸவிசேஷத்திலே சென்று,

“గురువానుమోదాంతే - குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்” என்றும், “విగ్రహాர்கசம் - విక్రஹாலோகநபரம்” என்றும், “ప్రతిஸ்தாப்யமுஷாஸித் - మణిప్రభావభూషణం సతాం తాంஸ்தீஷ்ய తదేకவிస మససా సஜ్యైస్తீలైస్తాసదా- స్తోலோகார்ய முகாரவிந்தமகிலஸ்ருத் யர்த்தகோஸம்ஸதாம் தாம்கோஷ்டிஞ்சதேதகலீநமநஸாஸஞ் சிந்தயந்தம்ஸதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேமருவும் செங்கமலத்திருத்தாஸ்களும், திகழும் வான்ப்பட்டாடை பதீர்த திருமருங்கும், முப்புரிநூலின் தாமமணிவடமமர்ந்ததிருமார்பும், முன்னவர்கந்தருள் மொழிஎன்றிறைந்ததிருமுறுவலும், கருணைபொழிந்திடுமிணைக் கண்களும், கனல்ல்லசிகைமுடியும், திங்கள்போலும் திரிநுதலும், திருக்கண்ணும் செவ்வாயும், பொங்கொளிசேர் பொன்மொழியும்புரிநூலும் பொற்சீரூளும் மங்கலமானமலர்மார்பும் மணிவடமும், மருங்குகளில் பரியட்டமும் கமலப்பதயுகமும், அழகியபத்மாஸநமும், நராலுதிருநாமமணிந்த வெழிலும், இனிதிருப்போடெழில் ஞானமுத்திரையும் தாமுமாகவெழுந்தருளியிருக்கிற பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தைப் பாதாதி கேசாந்தமாகவும், கேசாதி பாதாந்தமாகவும் உருவுவெளிப்பாட்டாலே விஸுத விஸுததர விஸுத தமமாக த்யானித்துக்கொண்டு.

“వాత్సியపుత్రా శ్చியదీయநోష్ఠాశ్చోష్ఠస్తరాణం ప్రథమాభవ ని-
வார்த்தோஞ்சவ்ருத்த்யாபி யதீயகோஷ்ட்ட்யாம் கோஷ்ட்ட-
யந்தராணாம் ப்ரதமாபவந்தி” என்கிற வேறுபாட்டையுடைத்
தாயிருந்துள்ள நம்பிள்ளைதிருவோலக்கத்துக்குப் போலியான
அவருடைய திருவோலக்கவாழ்வை (க) “ఛాన్సాస్త్రిక్షచ్ఛ-
పావోనానాన్యత్రకశ్చతి” என்னும்படி அஸ்தமிதாన్య(ఛ)பாவరా
ய்த்யானித்துக்கொண்டு, తమత్తిருమేనియిల్ల సిలన్తి నూనిమైக்கும்
పడి యాకవుం(உ) “నైవదంఞన్-నైవదత్సూన్” ఇత్యాదిப்படியే
కడిத்தతమ్ ఊర్ந்தతమ్ தெరియாதపడియాకవుం నాలా నునాన్
స్మాది (డి)పిలె యెழுన్తరునియిరుక్కుమవరాయ్,

ஸப்தகாதை வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

“வாழி ஏறுதிருவுடையா நெந்தையுலகாரியன்சொல்
தேறுதிருவுடையான்சீர்’ என்கிறபடியேஸ்வாசார்யரானபிள்ளை
லோகாசார்யருடைய திவ்யஸூக்திகளாயிருந்துள்ள ஸ்ரீவசந
பூஷணச்ய கிரஹஸ்யதாத்பர்ய ஸாரதமார்த்த விஸேஷங்களை
யே ஸர்வகாலமும் அநுபவித்துக்கொண்டு போருமவராய்,
“பாருலகைப் பொன்னுலகைப் பார்க்கவும் பெற்றோம்” என்று
நாமேபேசும்பீடி ஸம்ஸாரபரமபதவிபாக(ஈX)மறஇரண்டையு
ம்ஒருபோகியாக்கிக்கொண்டுபோருகிறவிளாஞ்சோலைப்பிள்ளை,

வகுளபூஷண ஸாஸ்த்ரஸாரமாய் சரமரஹஸ்யமாயிருந்து
ள்ள ஸ்ரீவசநபூஷணதிவ்யஸாஸ்த்ரத்திலே பரக்கச்சொன்ன
விசேஷங்களை யெல்லாம் தம்முடையபரம க்ருபையாலே அனை
வர்க்கும் ஸாஹ்ருதமாய். ஸங்க்ரஹித்தருருவதாகத் திருவுள்
ளப்பற்றி, ஸ்ரீகீதைக்குச் சரமஸ்லோகம் ப்ரதாநமாயிருக்கிறுப்
போலே,சரமப்ரமாண ப்ரமேயப்ரமாதாக்களைச் சரமமாகப்ரதி
பாதிக்கிற சரமப்ரகரணம்ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்காகப்ரதாநமாயி
ருக்கையாலே, இதில்ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களையும்
மற்றைப்ரகரணங்களில் ததுபயோகிதயா பரக்கப்ரதிபாதிக்கிற
அர்த்தவிஸேஷங்களையும் பரப்பற ஏழுபாட்டாலே ஸங்க்ரஹி
த்து “வாழியவனமுதவாய் மொழிகள்” என்னும்படி ஸர்வோ
பபோ(ஈ*)க்ய மாயிருந்துள்ள “ஸப்தகாதை” என்கிறப்பந்த
முகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்கனெயென்னிள்; “வேதார்த்த மறுதியிடுவது”
என்றுதுடங்கி “ப்ரபத்திபுபதேஸம் பண்ணிற்றும் இவளுக்கா
க” என்னுமளவாக புருஷகாரப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற அர்
த்தவிசேஷங்களை,(சு)“உபநிஷதாஸ்த்ர-அஹந்தாப்ரஹ்மணஸ்
தஸ்ய” இப்பாதிர்யாயந்தாலே “அம்பொனரங்கர்க்கும்”
என்கிறவிடத்தில் தாத்பர்யவிதியாக ஸூசிப்பிக்கையாலும்,
“ப்ரபத்திக்கு “என்றுதுடங்கி”“ஸூநிஷதாஸ்த்ர-ஏகாந்திவ்ய
பதேஷ்டவ்ய” என்னுமளவாக உபாயப்ரகரணத்தில் சொல்லு
கிறவர்த்த விஸேஷங்களை “உம்பர்திவமென்னும் வாழ்வுக்குச்
சேர்ந்தநெறி” என்கிறவிடத்தில் ஸூசிப்பிக்கையாலும், “உபா

யத்துக்கு” என்று துடங்கி “உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்” என்னுமளவாக அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற வர்த்தகிசேஷங்களை “அஞ்சபொருளும், பார்த்த குருவினள வில், தன்னையிறையை” இத்யாதிகளாலே ஸஞ்சிப்பிக்கையா லும்,

“தான்ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது” என்று துடங்கி “உகப்பும் உபகாரஸம்ருதியும் நடக்கவேணும்” என்னுமளவா ன ஆசார்யாநுவர்த்தகப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தவிசே ஷங்களை “என்பக்க லோதினார்” இத்யாதியால் ஸஞ்சிப்பிக்கை யாலும், “ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஜேஹது” என்று துடங்கி “நி வர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஜேஹது” என்னுமளவாக பகவந்நிர்ஜேஹ து கக்ருபா ப்ரபாவப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தவிசேஷங் களை “அழுக்கென்றிவையறிந்தேன்” என்கிற பாட்டிலே ஸஞ்சிப் பிக்கையாலும், “ஸ்வதந்த்ரண உபாயமாகத்தான் பற்றினபாதி ரேஇப்ப்ரஸங்கந்தாநுள்ளது” என்று துடங்கி, “அநந்தரம்பலபர் யந்தமாக்கும்” என்னுமளவான சரமப்ரகரணத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தவிசேஷங்களை முதற்பாட்டுத் துடங்கி “தீங்கே துமில்லா” என்னுமளவாக ஸங்க்ரஹித்து, அடையே அபி(ஃ)தாநவ்ருத்தி யாலும், அந்வயமுகத்தாலும், வ்யதிரேகமுகத்தாலுமாக ப்ரகா ஸிப்பித்தருளுகையாலும், இப்ப்ரபந்தம் பரமரஹஸ்யமான ஸ்ரீ வசந பூஷணர்த்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹமாமென்னக் குறையிலி யிறே.

ப்ரதமபர்வத்தை “செக்கர்மாழுகில்” என்று துடங்கி நம் மாழ்வார் திருவாசிரியத்தில் ஏழுபாட்டாலே ப்ரகாஸிப்பித் தருளினுப்போலே இவரும் சரமபர்வத்தை “அம்பொனரங்கர்க் கும்” என்று துடங்கி இப்ப்ரபந்தந்தன்னில் ஏழுபாட்டாலே ப்ர காஸிப்பித்தருளுகிறார்.

இன்னும் அதிலுமிதுக்கு நெடுவாசியுண்டு; அதெங்ஙனே யென்னில்;-பாதப்ராஸாதி நியதியில்லாத ஆசிரியப்பாவாய்க் கொண்டு நடந்து (க) ஸ்ரீமதரஹஸ்யமாமென்னக் குறையிலி யிறே (உ) ஸ்ரீமதரஹஸ்யமாமென்னக் குறையிலி யிறே

ஸித்ததாதை வ்யாக்யானம்.

நாய் - ஸித்திர்பவதிவானேதி ஸம்பாயோசயுதஸைவிராம்” (க)
 “அந்நாள் நீதந்தவார்க்கை” (உ) “மங்கவொட்டுன்மாமாயை”
 என்றும் சொல்லுகிறபடியே பந்தமோக்ஷங்கவிரண்டுக்கும்
 பொதுவானப் பந்தமபர்வத்தைப் பந்திபாதிக்கும் அது;

பாதுபாஸாதிசியதியுடைத்தான வெண்பாவாய்க்கொண்டு
நடந்து(௩)“சுயஸ்வரூபேணயே. அசுரஸூரேக்ஷணம்”-தமஸ்பாரம்
தர்யயதி - ஆசார்யஸ்துதேகசம்வக்தா” என்றும், “நேசாயோ
பிசுரஸூரே ஸுயஸ்வரூபேணயே - ஸம்ஸாரேயஸ்திதத்பக்தபரிசர்
யாரதாத்மநாம்”என்றும், (௪)“நீதியால்வந்திப்பார்க்குண்டியியா
வான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மோகைக்கேஹதுவான
சரமபர்வதத்தைச் சதிராகப்ரதிபாதிக்கிறது.

அன்றில்கே, ஆண்டாளுடைய திவ்யஸூக்திப் ப்ரமாணச
மாய், த்ரயோதஸ வாக்யாத்மகமாயிருந்துள்ள வாச்யகுருபரம்
பரையிலே தூர்யவாக்ய ஸங்க்ஷஹமாய், ஸப்தாக்ஷரியானப்ரதம
வாக்யத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தை “அம்பொனரக்கர்க்கும்” என்று
தூடங்கி முதலடியில், மூந்தறமுன்னம் முதல்பாட்டும், த்வி
தீயாக்ஷரத்தை “அஞ்சுபொருளுமளித்தவன்” என்கிறவிடத்தில்
இரண்டாம்பாட்டும், த்ருதீயாக்ஷரத்தை “பார்த்தகுரு” என
கிறவிடத்தில் நேராக மூன்றும்பாட்டும், தூர்யாக்ஷரத்தை “ஒரு
மந்திரத்தின்” என்கிறவிடத்தில் நாலாம்பாட்டும், பஞ்சமாக்ஷ
ரத்தை “என்பக்கலோதினார்” என்கிறபாட்டில் அஞ்சாம்பாட்
டும், ஷஷ்டாக்ஷரத்தை “அம்பொனரங்கா” என்கிறவிடத்தில்
நேரே ஆறும்பாட்டும், சரமாக்ஷரத்தை “சேருவரேயந்தாமந்
தான்” என்கிறவிடத்தில் சரமதமமாக ஏழாம்பாட்டும் அடைவே
உட்கொண்டு நடந்த ஸ்ரீராமாயணம் இருபத்துநாலாயிரமாய்
அவதரித்தவோபாதி இப்ப்ரபந்தமும் ஏழுபாட்டாயவதரித்த
தென்னவுமாம்.

ஸ்ரீமதுரகவிகளும் வடுகநம்பியும் சரமபர்வத்தை உக்த்யறுஷ்டாநங்களாலே அடைவேவ்யக்தமாக்கினுப்போலேகாணும் இவரும் இப்புடைகளிலே சரமபர்வத்தை உக்த்யறுஷ்டாநங்களாலே வ்யக்தமாக்கினபடி.

(க) தி-வாய்-ந-உ-க. (உ) தி-வாய்-க-எ-க-க. (ங) சாந்தோ-ச-க-ச.
(ஈ) ஞானஸரம்.

ஸப்தகாலை, க-பா, அம்பொனாங்கர்க்கு வ்யாக்யாதம். ௪

மூ;—அம்பொன ரங்கர்க்கு மாவிக்குமந்தரங்க

சம்பந்தங்காட்டித் தடைகாட்டி—உம்பர்

திவமென்னும் வாழ்வுக்குச்சேர்ந்த நெறிகாட்டு

மவனன் னோவாசாரியன்.

(五)

[illegible]

வ்யா ;—(அம்பொனரங்கர்க்கு மித்யாதி) “ ஸம்ஸாரிகள் தங்கனையும்ஸ்வரணையும் மறந்து” இத்யாதியாலே அர்த்தபஞ்சக த்தை உபதேசித்தருளுமவனே ஆசார்யனென்று பிள்ளையரு ளிச்செய்தாரிதே. இவரும் அத்தையிட்டறிவித்து “ காட்டுமவ னன்றோ வாசாரியன்” என்கிறார்; பிள்ளையை யடியொத்தும வர் இவ்வொருவருமேபோலேகாணும். * பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டராயிருக்கு மிருப்புள்ளது நம்முதலிகளுக்கேயிதே.

(உ) “கீதார்கீதார்க யுகாநா நர வீஷ்ணு! சுபாவரணம் ப்ர-
உக்தார்த்த விஸதீகாரயுக்தார்த்தாந்தர போதநம் | மதம்விவர
ணம்தத்” என்கிறபடியே திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதமாய் அ
ஸம்ஹிதாகாரேண பதத்ரயாத்மகமாயிருந்துள்ள ப்ரணவத்
தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தங்களுக்கு உபயுக்தங்களா
யும், தத்ப்ரதிபந்நங்களாயுமிருக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களுக்கு
நேரேப்காசகமாய்க்கொண்டு பதத்வயாத்மகமான மந்த்ரசே

(க) வருத்தஹாரீத-அ. (உ)

அ ஸப்தகாதை, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம்.

ஷம் ப்ரணவத்துக்கு விவரணமாயிடுக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி, முந்துறமுன்னம் (க) “சஸ்ஸுக்ஷுஜீவஸ்ஸுய் வரஸ்ஸுக்ஷுஜீவ-தஸ்யப்ரக்ருதிலீநஸ்ய யஃபரஸ்ஸமேஹஸ்வரஃ” என்றும், (உ) “ஹ்ருக்ஷுஜீவ-வரஸ்ஸு - அகாரேரவிஷ்ணுவாசகஃ” என்றும், (ங) “துளக்கமில்விளக்கமாய்” என்றும் “ஹ-ரக்ஷ-அவ-ரக்ஷணே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரியஃபதியானஸர்வேஸ்வரனையும் அவனுடையரக்ஷதத்வ மீஸ்வதித்வங்களையும் ஸாப்தமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸவிபக்திகமான அகாரத்தினுடையவும், அதிலே அறுத்தங்களாய் ரக்ஷணோபயோகிகளான கல்யாணகுணங்களை ஸாப்தமாகச் சொல்லுகையாலே தத்விவரணமான நாராயண பதத்தினுடைய வுமர்த்தத்தை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

(அம்பொனரங்கர்க்கும்) அழகியதாயும்பாவநமாயுமிருந்
துள்ள திருவரங்கப்பெருநகரத்தை, (ச) “தென்திருவரங்கம்
கோயில் கொண்டானே” என்கிறபடியே தமக்கிருப்பிடமாக
வுடையராய், ஸர்வரக்ஷகராய், ஸர்வஸேஷியாய் அஸரண்ய
ஸரண்யத்வாதிகல்யாண குணகணபூஷிதரான பெரியபெருமா
ளுக்கும், ஸ்ரீமதுரையை-(ரு) “ஃஷ-ஸாபா” எனறும், “ஃஷ
ஃஷ - பாபஹரா” என்றும் சொன்னவோபாதி, கோயிலையும்
தென்னரங்கமென்றும் பொன்னரங்கமென்றும் சொல்லுகை
யாலே இதுதானே போக்யமாயும் பாவநமாயுமிதே யிருப்பது.
போக்யதைக்கடி (சு) “தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடி தொழும்-
ஃரங்கம்” என்றும், (எ) “தேன்தொடுத்தமலர்ச்சோலைத்திருவ
ரங்கம்” என்றும், (அ) “இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற
திருவரங்கம்” என்றும் சொல்லுகிற நீர்வாய்ப்பும் நிழல்வாய்ப்
பும் நிலவாய்ப்புமாகிறனவை;

பாவரத்வததுக்கடி (கூ) “திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவ
ரங்கம்” என்றும், (கௌ) “செழுமணிகள் விட்டெறிக்கும் திருவரங்
கம்” என்றும் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநாந்தகார நிரோதித்வமும்

(க) ஐத-நா.   (உ)   (ஈ) தி-ச-வி ச.

(ச) தி-வாய்-எ-உ-க.   (டு)   (ஈ) பெரி-தி-ச-அ-ஏ

(எ) பெரி-தி-ச-அ-சு, (அ) பெரி-தி-ச-க-க0.

(க) பெரி-தி-ச-க-சு.   (க0) பெரி-தி-ச-க-எ.

ஸப்தகாதை, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம். ௧௧

மலை மற்றுமாக உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றுக்கும் அடித் தலைபாகையாலும், மற்ற எம்பெருமான்களைச் சொல்லாதே இவர்தம்மையே ப்ரகாநராகச் சொல்லுகிறார்.

“அம்பொனரங்கர்க்கு” என்று விவரணவிவரணியபா(ஓ) வாபர்நங்களான ஆகாரநாராயண பதங்கனினுடைய அர்த்தத் தையும், “அரங்கர்க்கு” என்கிறவிபக்தியாலே லுப்தசதுர்த்தியி னுடைய அர்த்தத்தையுமுட் கொண்டருளிச் செய்தாராய், மேல் (க) “सुकारं जीवन्मया-मकारो जीवन्मया” என்கிறபடியே இச் சேஷத்வாஸ்ரயமான சேதநவஸ்துவை ஸாப்தமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிறமகாரத்தினுடையவும், அதிலந(டி)பிஹிதங்களான இச்சேத நவஸ்துவினுடைய நித்யத்வைகத்வ பஹுத்வாதிகளை ஸாப்தமாகச்சொல்லுகையாலே ஏதத்விவரணமான நாரபதத்தினுடையவு மர்த்தத்தையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

(ஆவிக்கும்) ப்ரத்யயங்களுக்கு-ப்ரக்ருத்யர்த்தகதஸ்வார்த்தபோத(ஓ) கத்வம் நியதமாகையாலே, லுப்தசதுர்த்த்யர்த்தமானஸேஷத்வம் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வரகதமாகவேண்டியிருக்க, சேதநகதமானபடியெங்ஙனையென்னில்; இங்குச்சேஷத்வமாகிறது-ஸம்பந்தவியேஸஷாத்மகமாய்க்கொண்டு உபயநிருப்யமாகையாலே சேதநகதமானாலும் ஈஸ்வரகதமென்னக்குறையிலில்லையே.

(ஆவிக்கும்) “அம்பொன்” என்கிறபதங்களை இங்கும்கூட்டிக்கொள்வது; இப்படி நிருபாதிகேஸஷியான பெரியபெருமாளுக்குச் சேஷமாய் ப்ரக்ருதேஃபரமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் ஜ்ஞாநகுணகமாய் நிர்விகாரமாய், ஏகரூபமாய், பத்த(ஐ) முக்த நித்ய ரூபேணாத்ரிவிதமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும், (உ) “सर्वज्ञ-पतिर्विश्वस्य” என்றும்(ஈ) “மூவுலகாளி” என்றும், (ச) “எண்ணையாளன்” என்றும் த்யாதிகளாலே பெரியபெருமானேவகுத்தஸேஷியாகவும், சேதநவர்க்கம் தச்சேஷமாகவும்கொல்லிற்றே. “सर्वज्ञ-पतिर्विश्वस्य-ஸ்ரவம்ஹிதம்ப்ராணிகாம்வரதம்” என்கையாலே ப்ராணானுகிறது பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனே யாகிலும்,

(க) (உ) தை-நா (ஈ) தி-வாய்-எ-உ-கௌ. (ச) பெரி-தி-ச-க-கௌ.

அன்றிக்கே, அந்தரங்கஸம்பந்தமாகிறது - “ஃசு-ருக்ஷ”
 ஷீர்ஷாஜ்ஜி ரோமம்ஹி? | ஸ்வயந் தாஸ் மூலம் ப்ரதாபாதுஸுஸா
 வஃ - பிதாசரசுகபஸ்டேஸவத் பர்த்தாஜ்ஜெனையோரமாபதிஃ | ஸ்வாம்
 யாதாரோமமாத் மாசபேபாக்தாசாத்யமநூதிதஃ” என்கிறபடியே
 இவ்விருவர்க்குமுண்டான திருமந்திரத்தில் ப்ரக்ருதிப்ரத்யய
 தாதுபதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற கவனிதஸம்பந்தமாகவு
 மாம்.

திருமந்தர்நான் ப்ரதமபதமான ப்ரணவத்தில் வைத்துக் கொண்டு ப்ரதமாஶ்டரமான அகாரத்தில் ப்ரக்ருத்யம்ஸத்தாலே (க) “ஃ” - ஸராயண” “பிதாநாராயண” என்றும் (உ) “ஃ” - ஸராயண” - தேவதேவோஶ்ருரிபிதா” என்றும், (ங) “எம் பிதானெந்தை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிதாபுத்ரபாவ ஸம்பந்தத்தைதரும்.

பரத்யயமானவிதில் ஓப்தசதுர்த்தம்ஸுத்தாலே(௭)“ஃஹிஃ
ஹம் - பதிம்பதிராம்” என்றும், (அ) “ஃஹிஃஹிஃ - ஹிஃ
பதிம் தேவதேவம்” என்றும், (ஈ) “அமரர்களதிபதி” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸோஷஸோஷிபாவஸம்பந்தத்தையும், த்வி
தீயாக்ஷரமான உகாரத்தில் அவதா(ஹ)ரணமாகையாலே, (க௦)
“ஃஹிஃஹிஃ-பகவதௌவாஹம்” என்றும், (க௧) “ஃஹிஃஹிஃ-
லோகபர்த்தாரம்” என்றும், (க௨)“பறவையே அபரம்புருடா ஸீ
யென்னைக்கைக்கொண்டபின்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
பர்த்துபார்யாபாவ ஸம்பந்தத்தையும், த்ருதீயாக்ஷரமான மகா
ரத்திலே “ஃஹிஃஹிஃ - மது - அவபேபாதநே” என்கிற தாது
வாலே “நிதித்யாஸிதல்ய” என்றும், (க௩) “ஃஹிஃ
ஹிஃஹிஃ - த்யேயோநாராயணஸ்ஸதா” என்றும்,
(க௪) “உணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்” என்றும் சொல்லுகிற
படியே ஜ்ஞாநாஜ்ஞேயபாவஸம்பந்தத்தையும்,

தந்திரியபதமான நமஸ்ஸாரிலே(கரு)“சுசானோஹுத்பஹ்ஸ்யஸ்யா
நோ பூதபவ்யஸ்ய” என றும்த்,(கசு) “ஸ்வத்யமாஹ்நிஸ்ட்மா தாந்யமிதம்

- (க) ஸுபால- (உ) வி-பு-க- (ங) தி-மொ-க-க-சு.
 (ச) தை-ஆந- (ஊ) வி-பு-க-உஉ-உக, (கூ) தி-வாய்-உ-உ-அ.
 (எ) ப்வேத- (அ) பராத (கூ) தி-வாய்-க-க-க.
 (ஐ) (கக) ராஸு-ந-அ-ஊ, (கஉ) பெரீ-தி-ஊ-ச-உ.
 (கங்) பாத- (கச) தி-வாய்-அ-அ-ந, (கஊ) தை-நா- (ககூ)

கௌஸப்தகாதை, க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வயாக்யாரம்.

திலஸக்தியும் “உன்னல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறைவேண்டேன்” என்றிருக்கையாகிற ப்ராபகத்திலத்தயவஸாயமும்,

(க) “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென்மனமேகமெண்ணும்” என்றிருக்கையாகிற ப்ராப்யத்தில்த்வரையும், (உ) “பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றபுப்பால்” என்றிருக்கையாகிற வீரோதியில்பீ(தி)யும், (ங) “அவனடியார்சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டாரிங்கேதிரிய” என்றிருக்கையாகிற உத்தேச்யவிஷயத்தில்கௌரவமும். (ச) “பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெறுதபயன்பெறுமாறு” என்றிருக்கையாகிற உபகாரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும், (ரு) “ஆவிக்கேகார்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்றிருக்கையாகிற உத்தாரகவிஷயத்தில் ப்ரதிபத்தியும்,

அவனுடைய நிருபாதிசேஷஷித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிசேஷஷித்வத்தையும் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும், அவனுடைய நிருபாதிசேஷரித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிசேஷரித்வத்தையும் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தயாதாத்மயஜ்ஞாநமும், அவனுடைய நிருபாதிசேஷரித்வத்தையும், தன்னுடைய நிருபாதிசேஷரித்வத்தையும் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும், தர்மதர்மிகளுடைய விசேஷைக்யத்தாலே அவனையாய், “தானில்லை” என்னலாம் படியிருக்கையைத் தெளியவறிகையாகிற ஸம்பந்தஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞாநமும்,

பகவத்தாஸ்யத்தையே யிட்டுஸதாசாரத்தை நெகிழாதே ஸப்தாதிவிஷயங்களில் அச்சமும், கைங்கர்யாபாவத்தில் ஆர்த்தியும் விசேஷையாகிற சேஷஷித்வத்தில் கர்த்தருத்வாதி நிவ்ருத்தியும், நிவித்தங்களைவிட்டு விஹிதங்களைப் பற்றினவாதே “நான் ஜ்ஞாதாவாகையாலையன்றோ” என்னை அவனங்கிகரித்தது” என்று தன்ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையிட்டு இறுமாவாதேயிருக்கையாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வ நிவ்ருத்தியும்.

(க) தி-வாய்-க-ங-எ. (உ) தி-மொ-க-அ-ங (ங) தி-வாய்-அ-க-ங

(ச) தி-வாய்-க-அ-க-க (ரு) தி-வாய்-க-க-க-ங

ஸ்ப்த்கராதை, க-பூ, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம். கஎ

“நிஷித்தங்களைவிட்டு விஹிதங்களைப் பற்றினவாறேயன்றோ என்னை அவ்னங்கீகரித்தது” என்று தன்ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களையிட்டு இதுமாவாதேயிருக்கையாகிற ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திக ளில்கர்த்த்ருத்வநிவ்ருத்தியும், அவனுக்குத்தானடிண்மசெய்யுமிட த்தில்அதுஸ்வரஸத்துக்குடலென்றிராதே அவயவபூதமான இவ் வாத்மவஸ்து அவயிவியான வெம்பெருமானுக்கு எடுத்துக்கை நீட்டுகிற தென்றிருக்கையாகிற போ(ஈ)க்த்த்ருத்வத்தில் கர்த்த் ருத்வநிவ்ருத்தியும் துடக்கமான ஆகாரவிஸேஷ முண்டாகிறது.

(அந்தரங்கசம்பந்தம்காட்டி) இஸ்ஸம்பந்தந்தான், (க)“டூஸ டூலகூடீஸ்தீரூஸ்டூ ஓஃஸ்தூஃஃஃ - ப்ராப்தம் லக்ஷமீபதேர்தா ஸ்யம்ஸாஸ்வதம்ப்ரமாத்மநஃ”என்றும், (உ) “ஓஸ்தூஃஃஃ ஓஸ்தூ ஓஸ்தூஃஃஃ - தாஸபூதாஸ்வதஸ்ஸர்வேஹ்யாத்மநஃ ப்ரமாத்மநஃ”என்றும், (ங)“நாராயணன் திருமால்நாமம் நாமென் னுமுறவு ஆராயில்நெஞ்சேயநாதியன்றோ?” என்றும் சொல்லு கிறபடியே வந்தேறியன்றிக்கே அநாதியாய்ப்போருகையாலே “காட்டி” என்கிறார். முன்கண்டாரிருக்குமதிதே லோகத்திலே காட்டக்கடவது.

இஸ்ஸம்பந்தத்தை ஒருவன் வெளியிட்டுக்கொடுக்கப்பெறா மையாலே (ச)“யானேயென்னை யறிய்கிலாதேயானே யென்றன தே யென்றிருந்தேன்” என்கிறபடியே நெடுங்காலம் தன்னை உள்ளபடி அறியமாட்டாமல் தேஹாத்மாபிமானியாய், மாறி மாறிப் பலபிறப்பும்பிறந்து * மற்றோர்தெய்வம் பாடி யாடிப் பணிந்து * வழிதிகைத்து (ரு) “ஓஸ்தீஷ-அஸந்நேவ”என்றும் (ஈ)“பொருளல்லாத” என்றும்சொல்லுகிறபடியேஉருமாய்ந்து நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்திருந்து “ஓஸ்தீஷ-அஸந்நேவ - மகாரேணஸ்வதந்த்ரஸ்ஸ்யாத்” என்கிறபடியே பதத்வயாத்மக மான நமஸ்ஸலில் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய ப்ரதிபாதகமான மகாரத்தி னுடைய அர்த்தத்தையுட் கொண்டருளிச்செய்கிறார்.

(க) (உ) (ங) (ச) தி-வாய்-உ-க-க.
(ரு) தை-ஆக. (ஈ) தி-வாய்-ரு-எ-ந.

கஅ ஸப்தகாதை; க-பா, அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம்.

(தடைகாட்டி) கீழ்ச்சொன்ன இஸ்ஸம்பீர்தஜ்ஞாந்ததுக்கும்
ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈஸ்வரனிடத்தில் பரத்வப்ரதிபத்திக்கும்
சேதநனிடத்தில் பகவதநர்யார்ஹ ஸேஷத்வப்ரதிபத்திக்கும்
மேற்சொல்லுகிற திவமென்னும் வாழ்வாகிற கைங்கர்யத்தில்
ப்ராப்யத்வப்ரதிபத்திக்கும் சேர்ந்தநெறியாகிற அவன் திருவடி
களில் ப்ராபகத்வப்ரதிபத்திக்கும் விரோதியின்னதென்னுமிடத்
தை வெளியிட்டுக்கொடுத்து,

அவ்விரோதியாகிறது - அபரவஸ்துக்களில் பரத்வபுத்தியும், அரக்ஷயரிடத்தில் ரக்ஷகத்வபுத்தியும், அநீஸ்வரனிடத்தில் ஈஸ்வரத்வபுத்தியும்; அஸோஷிகரிடத்தில் ஸோஷித்வபுத்தியும், அநுபாஸ்யரிடத்தில் உபாஸ்யபுத்தியும், அநாத்மாவில் ஆத்மபுத்தியும், அஸ்வதந்த்ரண தன்னிடத்தில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியும், அநுபாயங்களில் உபாயத்வபுத்தியும், அபந்நுக்களில் பந்நுத்வபுத்தியும், அபோக்யங்களில் போக்யதாபுத்தியும், பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோ(ஹ்)கத்ருத்வபுத்தியும், இவையெல்லாவற்றுக்கும் வேர்ப்பற்றான அஹங்கார மமகாரங்களும்.

இவ்விரோதி வார்க்கத்தையிறே, (க) “ஹ்ருதஃபுஸ்துதேபு வஸ்தாநதப்ச
வஸ்தாநதப்ச | நமஸாஸ்தேபதேராஜ” என்றும், (உ) “ஹ்ருதஃ
புஸ்துதேபு வஸ்தாநதப்ச | நமஸாஸ்தேபதேராஜ” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே காகாஸ்திரியாயே நமஸாஸ்தேபதேராஜ
பதங்களோ
அந்விதமாயும், ஸ்வதவஸ்தாநதப்ச
அந்வித
மாயுமிருந்துள்ள ஸக (ஃ) ண்டநமஸஸ்திரியாயே நமஸாஸ்தேபதேராஜ
மகாரம் காட்டுகிறது.

ஏவம்பூதமானஇந்தவிரோதிவர்க்கத்தைக்காட்டுகையாவது
(௩) “நாராயணம்பரித்ராஜபூமிஸ்தம் பரிமீசுவரம் । யோந்யமூர்யதேவீஷம்
பரஹ்மஸ்தம் பரமஹம் - நாராயணம்பரித்யஜ்யஹ்ருதிஸ்தம்பதிமீஸ்வர
ம் । யோந்யமர்ச்சயதேவீதவம் பரபுத்த்யாஸபாபாக்” என்றும்,
(௪) “ஸ்வாத்நிந்யஸ்ய கீவத்யமாதூபமாரணம்விது: - ஸ்வாதநந்தர்யமந்ய
தேவஸ்தவமா த்மாபஹரணம்விது:” (௫) “கூதந்யூர் கீவத்யம்விருத்தம்

ஸப்தகாசை, க-பா. அம்பொனரங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம். ௧௯

[illegible]

அநந்தரம் “ஸுதஸ்ஸஸாத்த-ஸாதநம் நமஸாததா” “சுஸு
பூதுஹுடஸ்யஸுதஸ்ஸஸாத்த-ஸாதநம் நமஸாததா” தஸ்மாச்சதார்த்தயாமந்த்ரா
ஸ்யப்ரதம் தாஸ்யமுச்சயதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபா
யவாசியான நமஸ்வினுடையவும் ஸர்வதேஸஸர்வகாலஸர்வாவ
ஸ்தோசிதமான்கிஞ்சித்காரத்துக்கு ப்ரகாஸகமாயிருந்துள்ள
வ்யக்தசதார்த்தியினுடையவும் அர்த்தத்தை யுட்கொண்டருளிச்
செய்கிறார் (உம்பர்திவமென்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்தநெறிகா
ட்டுமவன்) (௫) “வேணாஃ புரணோஃ தேவாநாம் பூரயோத்யா”
என்றும் (௬) “வானவர்நாடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்
வருகிருப்பார்க்கெல்லாம் மேலாயிருந்துள்ள நித்யஸூரிக்களு
க்கு இஷ்டவிரியோகார்ஹமாய், (ஏ) “தெளிவிசம்புதிருநாடு”
என்றும், (அ) “பஞ்சபூமி” டீம் பஞ்சபூமி - அத்யர்ச்
காநஸ்தீப்தம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மநః ” என்றும்

(க) ப்ராஜபத்யஸம்ருதி. (உ) லக்ஷ்மீதந்-கௌ-அரு (ங)

(ச) ஐதந்தே-க- (ரு) யஜு- ஆரண்ய-க, (சு) தி-வாய்-கூ-க-க,
(எ) தி-வாய்-கூ-எ-ரு, (அ) பார-ஆரண்ய,

(எ) தி-வாய்-க-எ-டு. (அ) பார-ஆரண்ய.

உ0 ஸப்தகாதை, க-பா, அம்பொன்றங்கர்க்கு வ்யாக்யாநம்.

சொல்லுகிறபடியே நிரவதிகதேஜோருபமாய் (க) “ஸ்ரீஸ்ட்யூ க்யூர்டி - த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி” என்றும், (உ) “ஸ்ரீஸ்ட்யூ ருட் - த்ரிபாத்விராட்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேஸ் வரனுக்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநருபேண யிருந் துள்ள த்ரிபாத்விபூதியிலே (ங) “ஸ்சுஸுஸுஸு - நசபுநராவர்த் ததே” என்றும், (ச) “ஸுஸுஸுஸுஸு - அநாவ்ருத்திஸ்ஸப்தாத்” என்றும் (ரு) “மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர்” என்றும் சொல் லுகிறபடியே புநராவ்ருத்தியின்றிக் கே நித்யகைங்கர்யத்திலே நிரதராயிருக்கையாகிற வாழ்வுக்குநேரே அநுருபமான உபா யத்தை வெளியிட்டுக்கொடுக்குமவன்.

(உம்பர்திவம்) தேசிகனைப்போலே தேசத்தையும் ததியரை யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டியிருக்கும் போலேகாணும். திவமென்று சொன்ன துக்கடி - பொன்னுலகென்னும்படியான நிலமிதுவாய் த்தென்றும், (சு) “ஷுஸ்ஸுஸுஸு - சுஸுஸு - சுஸுஸுஸுஸுஸு - இமாந்லோகார் காமாந்நீகாமரூப்யநுஸஞ்சரந்” என்றும் ஸ்வை ரஸஞ்சரணமாகையாலேயிறே விரோதிபென்றும்,

(வாழ்வுக்கு) நித்யகைங்கர்யமென்றும், வாழ்ச்சியென்றும் பர்யாயம்போலேகாணும். (எ) “வேங்கடத்தைப்பதியாக வாழ் வீர்காள்” என்னக்கடவதிறே, (சேர்ந்தநெறி) அநுருபமான வுபாயம். வாழ்வுக்குச்சேர்ந்த நெறியென்று ப்ராப்யப்ராப கங்களைச்சேர ஒன்றுக்கொன்று ஸத்ருஸமாக வருளிச்செய்தது ஸ்வீகாரவிஷயபூதன் ப்ராபகம்; பரிசர்யாவிஷயபூதன் - ப்ராப்ய மென்கையாலே இவ்விரண்டினுடையவும் ஐக்யத்தைப்பற்ற. உபாயப்ரகரணத்தில் “இதுதன்னைப்பார்த்தால்” இத்தயாதிகளில் சொல்லுகிற உபாயவைபவத்தை, “சேர்ந்த” என்கிற விசேஷ ணைத்தால் ஸ-ஸிபிபித்தருளுகிறாராயிற்று.

“சேர்ந்தநெறி” என்னையாலே, ஐசேர்ந்தநெறியுமுண்டா யிருக்கு மாகாதேதான். அதாகிறது (அ) “ஷுஸுஸுஸுஸு -

(க) புருஷஸூத்தம் (உ) (ங) சாந்தோ-அ-கரு-க.
(ச) ப்ரஹ்மஸூ-ச-ச. (சு) தை-ப்ருகு- (எ) ரா-தி-அ-க.
(அ) ஐ (பா) சேராதநெறி.

மூ.—அஞ்சபொருளுமளித்தவன்பாலன்பிலார்
நஞ்சில்மிகக்கொடியர் நாம்சொன்னோம்—நஞ்சுதான்
ஊனைமுடிக்கு மதுயிரைமுடிக்குமென்று
நனமிலார்சொன்னாரிவை. (௨)

பக்த்யாபரமயாவாபி” என்கிறபடியே “மோக்ஷஸாதந்தவேந
வேதாந்தங்களில் விஹிதமாய்த்தல்ல.” இத்தயாதிப்படியே விவே
காதிஸாதநஸப்தக ஸாத்யமாய், த்ரு(ஸ்)வாநஸம்ருதிருபமாய்
கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யத்துக்கு அத்யந்தவிஸத்ருஸமாய் விளம்
ப்யப்லப்ரதமாயிருக்கும் பக்த்யுபாயம்.

(காட்டுமவனன்றோ வாசாரியன்) இப்படி “அம்பொனரங்
கர்க்கு” என்று உபயலிங்கத்வ விஸரிஷ்டமான பரஸ்வரூபத்தை
யும் “ஆவிக்கு” என்று - ததநர்யார்ஹஸேஷமான ஸ்வஸ்வ
ரூபத்தையும், “தடை” என்று - த்யாஜ்யமான விரோதிஸ்வரூ
பத்தையும் “திவமென்னும் வாழ்வுக்கு” என்று - ஏதர்நிவ்ருத்
த்யநந்தரபாவியான புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தையும், “சேர்ந்த
நெறி” என்று - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு ஸத்ருஸஸாதநமான
உபாயஸ்வரூபத்தையும், திருமந்த்ரோபதேஸமுதேந ஸுக்ரஹ
மாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் வெளியிட்டுக் கொடுக்குமவனன்
றோ ஸதாசார்யனாகிறானென்கிறார்.

இப்படி உபதேசிக்குமவனுக்கிறே, (௧) “अविर्भावोऽज्ञानं
नानाज्ञानं च यत् ॥ नृयन्मन्त्रैः सप्त अक्षरैश्च ॥ - ஆசிரோ
திஹி ஸாஸத்ரார்த்தநாசாரே ஸ்தாபயத்யபி | ஸ்வயமாசரதே
யஸ்து ஸ ஆசார்யஇதீரிதஃ” என்று சொல்லுகிற ஆசார்யஸக்ஷண
முள்ளது. (௨) “நேரே ஆசார்யனென்பது - ஸம்ஸாரநிவர்த்தக
மான பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனை” என்கிற திவ்ய
ஸூக்தியையுட்கொண்டு “காட்டுமவனன்றோ ஆசாரியன்”
என்று ப்ரஸித்திதோன்ற வருணிச்செய்கிறார். (௧)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி ஸ்வோபதேசத்தாலே
அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமுண்டாம்படி விஷயீகரித்தருளி ஏதர்மு
தேந மஹோபகாரகனு ஸ்வாசார்யன்பக்கவிலே (௩) “அறி

யாதனவறிவித்த வத்தாநீசெய்தன வடியேனறியேனே” என்றும் (க) “என்னைத்திமனம்கெடுத்தாய்” என்றும், (உ) “மருவித் தொழும் மனமேதந்தாய்” என்றும் சொல்லும்படியான உபகாரசம்ருதியாலே (ங) “अणुं नृपदं गुरु । अणुं नृपदं गुरु ।” ததாமந்தரப்ரதேதகுரெள । த்ரிஷுபக்திஸ்ஸதாகார்யா’ என்ற கிறபடியே மந்தரத்திலும் மந்தரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் பண்ணக்கடவ ப்ரேமத்திற்காட்டில் அதிஸயிதமான ப்ரேமமில் லாதார் ஸ்வஸ்பர்ஸமாதரத்தாலே முடிக்கவற்றான விஷத்திலும் அதிக்ருராய், அத்தைப்போலே நஸ்வரமான ஸரீரத்தை நஸரிப்பித்து விடுகையன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை நஸரிப்பித்து விடுமவரென்கிறார்.

வ்யா ;—(அஞ்சபொருளும்வ்யாகி) (ச) “உய்யும்வகை” என்றும், (ரு) “நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்கு” என்றும், (சு) “நன்கறிந்தேன்” என்றும், (எ) “உணர்வினுள்ளே” என்றும், (அ) “ஆம்பரிசு” என்றும் அவஸ்யஜ்ஞாதவ்யதயா அறுதியிடப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தைபு முபதேசித்த ஆசார்யன் பக்கல்ப்ரேமமற்றிருக்குமவர்கள்,

(அஞ்சபொருளும்) இவ்வர்த்த பஞ்சகத்தில் ஓரொன்றை யுபதேசித்த வளவிலே கைவாங்கியிருந்தானாகிலன்றோ இவன் ப்ரேமமற்றிருக்கலாவது. (அஞ்சபொருளும்) (சு) “अणुं नृपदं गुरु”-வதந்திஸகலாவேதா: “என்கிறபடியே வேதைகஸமதிகம் யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையிதே இவனுபதேஸரிப்பது.

(அளித்தவன்) இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தை (க) “अणुं नृपदं गुरु”-ஸேவயா உபதேக்ஷயந்தி” என்றும், (கக) “குருக்களுக்கறு கூலராய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாதுவருத்தியாலே ப்ரஸந்நனயக்கொண்டுஉபதேஸரிக்கையன்றிக்கே(கஉ) “பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத்திருத்திப் பணிகொள்வான்” என்கிறபடியே இத்தலையிலேதேனு மொருநன்மையா

(க) தி-வாய்-உ-எ-அ. (உ) தி-வாய்- உ-எ-எ. (ங) (ச) தி-வாய்-ரு-உ-ரு. (ரு) தி-வாய்-அ-அ-ரு. (சு) ச-திருவ-கூசு. (எ) தி-வாய்-அ-அ-ங. (அ) திருமலை-ங-அ. (க) வருத்தஹாரீத (கஉ) தீதை (கக) பெரி-தி-ச-ச-உ. (கஉ) கண்ணி-கஉ.

ஸப்தகாதை, உ-பா, அஞ்சபொருளும் வ்யாக்யாநம், உந

தல், த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையாதல், தன்னிடத்திலாசார்யபத
த்தையாதல், க்யாசிலாபபூஜைகளையாதல், (க) “ஸ்ரீ”யாநீ -
ப்ரப்ருயாத்” என்று ஒருவிதிபாரதந்தர்யதையாதல் கணிகியா
தே, (உ) “ஃஸ்யாநிஸ்யஸூவஃ” -க்ருபயாநிஸ்ப்ருதேஹாவதேத்”
என்கிறபடியே தங்கள் துர்க்கதியே பற்றாசாகஷண்டான பரமக்
ருபையாலே நிரம்பக்கூடியக் கொண்டு உபதேஸரித்தருளின
வன்.

(அளித்தவன்) (ந) “ஸ்ருஷ்ஸ்ருஷ்ய - ஸுஸ்ருஷுரஸ்யாத்
ய” என்கிறபடியே அவஸ்யம் கர்த்தவ்யதயாவிஹிதையான
ஸுஸ்ருஷைமுன்னாக உபதேஸரித்தவனாகிலிறே இவனுக்கு
ப்ரேமமற்றிருக்கலாவது. இத்தலையிலர்த்தித்வமும் கூடவில்லாதி
ருக்க முலைக்கடுப்பாலே பீச்சவாரைப்போலே க்ருபைநீவடிம்
பிட்டுக் கொடுக்க, தத்பரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு அளித்தானாயிற்று.

(அன்பிலார்) அங்கீகரிக்கில், (ச) “உங்குருக்கள் தம்பதத்
தேவையுமன்பு தன்னையிந்த மாநிலத்திர்” என்று தத்வதர்ஸிக
ளாலே அவஸ்யம் கர்த்தவ்யதயா அறுதியிடப்பட்டப்ரேம மில்
லாதவர்கள்.

ஏவம்பூதரான இவர்கள்படியெவ்நனே யென்னில்; (நஞ்சில்
மிகக்கொடியர்) நஞ்சுகொடிது; இவர்கள் மிகக்கொடியர். விஷ
ம்க்ருரமாயிருக்கும்; இவர்கள் அதிலுங்காட்டில் க்ருரராயிருப்
பார்கள்.

இவ்வர்த்தத்தையறியும்படி யெவ்நனேயென்ன; (நாம்சொ
ன்னேனும்) வேறொரு ப்ரமாணம் கொண்டாதல், உபதேஸம்சொ
ண்டாதலறிய வேண்டாதபடி அவதாரவிஸேஷமான பிள்ளை
லோகாசார்யருடைய திருவடிகளிலே சிரகாலம் ஸேவைபண்
ணி, தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைச் சரமபர்யந்தமாக அருளிச்
செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கிற நாம்சொன்னேனும், பிள்ளை
லோகாசார்யர்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்ததமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரிக
ளான கூரகுலோத்தம தாஸர்துடக்கமானாரைக் கூட்டிக்கொண்
டு “நாம்” என்கிறார். நாமறுதியிட்டவர்த்தமென்று லோகம்பரி

§ (பா) வரம்பிட்டு

(க)

(உ)

(ந)

(ச) உபதேசர-மா-

(க) ஞானஸாரம். (உ) உத்த-ரா-சரி. (ந) வி-பு-க-கன-கந.
(ச) தி-வாய்-நி-க-நி. (நி) (க) தி-வாய்-உ-ந-க.
(எ) தி-வாய்-க-அ-நி (அ)

ஸப்தகாலை, உ-பா, அஞ்சுபொருளும் வ்யாக்யாரம். உஞ்

(நஞ்சுதானுணைமுடிக்கும்) (க) “*ఉచ్యతే క్షయః*” - உபபுத்தம் விஷம்ஹந்தி” என்கிறபடியே, விஷமானது - ஸ்பர்ஸமாத்ரத் தாலே மாம்ஸப்ரசரமானஸரீரத்தை முடிக்கவற்றாயிருக்கும். முடிக்கையில் அதுக்குண்டான ப்ராதாந்யம்தோற்ற “நஞ்சு தான்” என்கிறார். முடிக்குமென்றது - ப்ராயிகாபிப்ராயம். மணிமந்த்ராதிகளுண்டாம்போது - முடிக்கமாட்டாதிறே.

(அது உயிரைமுடிக்கும்) (உ) “என்று மனைத்துயிர்க்கு மீரஞ்செய் நாரணனும் - அன்றும் தன்னுரியன்பாலன்பொழி யில்” என்கிறபடியே ஆசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமில்லாதான், ஸர்வஸுஹ்ருத்தான ஈஸ்வரனுங்கூட * கூழ்பாமி, * நகூழ்மாமி களைப் பண்ணிக்கையிடும்படிக்கு இலக்காயிருப்பானொருவனெ கையாலே “*సత్యః - సత్యమஹா*” என்கிறபடியே, இவன் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை முடித்துக்கொள்ளுமவன்.

(நஞ்சுதானித்யாதி) விஷமானது (ங) “*శరీరకృతేషాః* ஜ்ஞைஷீக்ஞைஸரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதேகர்மயோ நயః” என்னும்படியே ஈந்தேற்றியான ஸரீரத்தைமுடித்து ஆத் மாவினுடைய ஸ்வாபாவிகாகாரத்துக்கு ஓரிடைச்சுவரைப்போ க்கும். இவன், ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைமுடி த்து(ச) “அழுக்குடம்பும் -இனியாமுறாமை” என்னும்படி துஸ் ஸஹமான ஸரீரத்தைப் பூண்கட்டிக்கொண்டு நித்யஸம்ஸாரியா யிருக்கும்.

நஞ்சின்வ்யாபாரம் (ஞ) “ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே” என்றும், (சு) “இந்த்ஷுடம்போடினி யிருக்கப்போகாது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதுத்யாஜ்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டா ய், அதைதக்கழித்துக்கொள்ளவேனுமென்றிருக்கும் ஜ்ஞாநவீஸஷயுத்தர்க்கு “இங்னனையாகிலும் இவ்விரோதி இவனுக்குக்கழியப்பெற்றதிறே” என்று உகக்கைக்கு உறுப் பாய்க்கொண்டு அபிமதமாயிருக்கும்.

இவன்வ்யாபாரம் (எ) “உயிர்மாய்தல் கண்டாற்றேன்”

(க) (உ) ஞானஸாரம். (ங) வி-பு-சு. (ச) திருவி-க.
(ஞ) தி-வாய்-க-உ-க. (சு) (எ) தி-வாய்-ச-சு-ங.

ஸப்தகாதை, ௩-பா, பார்த்தகுருவினளவில் வ்யாக்யாநம். ௨௭

மூ.—பார்த்தகுருவினளவில் பரிவின்றி

சீர்த்தமிகு ஞானமெல்லாம்சேர்ந்தாலும்—கார்த்தகட
மண்ணின்மேல் துன்புற்றுமங்குமே தேங்காமல் [ல்
நண்ணுமேழாநாகு. (௩)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வாசார்யன்பக்கல்ப்ரேம மற்றி
ருந்தானையாகிலும் அவனுபதேசத்தாலே அர்த்தபஞ்சகம் முத
லாகத் தாத்பர்யங்களோடினது, ஞானக்கலைகனான அவ்வவ
ஸாஸ்த்ரங்களைப் பரக்கக்கற்று, அத்தால்பிறந்த ஜ்ஞாநவிஸே
ஷத்தாலே இவனுக்கீடேறக் குறையென்னென்ன; அந்தப்ரேம
மின்றிக்கே புண்டாயிருக்கிற ஜ்ஞாநவிஸேஷமானது (க) “ஸ்ரீ
சம்ஸ்யஸ்யம் க்ஷுப்யஸ்யம் - ப்ருதம் தஸ்யஸம்வம் குஞ்சுரஸௌ
சவத்” என்கிறபடியே கஜஸ்நாந்தேதாபாதி நிரர்த்தகமாயிருப்ப
தொன்றாகையாலே; ஆதலால், (உ) “நண்ணுரவர்கள் திருநாடு”
என்னும்படி அதிபதநமொன்றுமேகாணும் இவர்களுக்குப் பளி
த்துவிடுவதென்கிறார்.

வ்யா;—(பார்த்தவித்யாதி) (பார்த்தகுருவினளவில்) * எதிர்
குழல் புக்குத்திரிகிற ஸர்வேஸ்வரனுங்கூட ஆந்தனையும்பார்த்து
“இனிநம்மாலாகாது” என்று கைவாங்கிக்கண்ணீரோடே
மீரும்படியான தன்னை(௩) “பலமொன்றும் காணுமைகாணும்
கருத்தர்” என்கிறபடியே, சுயாதிலாபபூஜைகளில் கண்வை
யாதே உஜ்ஜீவநஹேதுவாய்க்கொண்டு நிர்ஹேதுமாகக் கடா
க்ஷித்தருளி (ச) “அஜ்ஞாநமிராந்தஸ்ய ஜ்ஞாநாஞ்சுரஸாலாகயா| சக்ஷு
ருந்மீலிதம்பேந” என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வா
ஸநையோடே போக்கவற்றானஜ்ஞாநத்தை யுபதேஸித்து இப்
புடைகளிலே மஹோபகாரகனான ஆசார்யன் பக்கலிலே,

(பரிவின்றி) (உ) “தன்குருவின் தாளிணைகள் தன்னிலன்பொ
ன்றில்லாதார்” என்கிறபடியே இம்மஹோபகாரத்துக்குத் தோ
ற்று, (௩) “உணக்கென்செய்கென்” என்றுபரிவர், (சு) “கீஸ

(க) (உ) உபதேசரத்தினமாலே. (௩) ஞானஸாரம்.
(ச) (௩) (சு)

(ச) வீ-பு-ந-   (இ) தி-வாய்-ச-க-க.   (ஈ) தி-வாய்-ந்-கய-எ.

(ச) வீ-பு-ந-

ண்டு போரக்கடவன். அன்றிக்கே, துன்புற்று மங்கினவிலுந்
குக்கரையேற்ற முண்டோவென்ன, (தேங்காமலித்யாதி) ஒருகா
லும் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலில் நின்று கரையேற்றமில்லை
யென்கிறார்.

[illegible]

பாலயதஸையில் அஸாசிபரஸ்தரங்களிலே வலிப்பது.
ஸ்வாதத் தர்யேண ஒருபரவ்ருத்தியை யும்பண்ணக்ஷமனஸ் நிக்

(க) சாநீதா-

ஸப்தகாதை ச-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாநம். ௩௬

மூ,—தன்னையிறையைத் தடையேச்சரணேறியை

மன்னுபெருவாழ்வையொருமந்திரத்தி-னின்னருளா

அஞ்சிலுங்கேடோட வளித்தவன்பாலன்பிலார் [ல்

நஞ்சிலுங்கேடென்றிருப்பன் நான். (ச)

கே யொழிவது, பின்னையுமிகவையோடே காலத்தைப்போக்குவது. யெனவந்தில் நரகஜேறதுவான விஷயாந்தரங்களையே விரும்புவது. காலதர்யத்திலும் கரணதர்யத்தாலும் துஷ்கர்மங்களையே ஆசரிப்பது. ஆஸாதர்யத்தாலே அலமாவது, தாபதர்யத்தாலே தப்தனுவது, ஈஷ்ணாதர்யத்தாலே ஈடுபடுவது. அபராததர்யத்தை ஆர்ஜிப்பது; ஜரையிலே அஸக்தனயக்கொண்டு மிகவும்தளருவது, நினைவின்றிக்கே மரணத்தைப் பராபிப்பது; பின்னை உத்க்ரமணக்கே லாபத்தை யதுபவிப்பது. புநஸ்ச, ம்ருத்யுபரவஸனயக்கொண்டு, (க) “சுரஸா ஐநஸ ஐநு சுரஸஸைவீஸவீ-மரணம் ஜநம் ஜம்மமரணையவகைவலம்” என்கிறபடியே இப்படி பிடைவிடாதே நடந்துசெல்லுகிற ஸம்ஸாரமாகிற விடியாவெந்நரகத்திலேயழுத்தி ஒருநாளும் கரையேற்றமின்றிக்கே நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போரக்கடவன்.

(கீழாம்நரகு) (உ) “நீள்நிரயம்” என்கிறபடியே ஒருகாலவிஸேஷத்திலே கரையேற்றமுடைத்தான யமன்தண்டலாதிற நரகம் போலன்றிக்கே, ஒருகாலவிசேஷத்திலும் கரையேற்றமில்லாதபடி நெடுகச்செல்லாநிற்கிற நரகமிதே இஸ்ஸம்ஸாரம். (நண்ணுமே கீழாம்நரகு) ஏவம்பூதமான வந்நரகத்தைக்கடக்கப் பெருதேயாவதாத்மபாணியாக அழுந்தியிருப்பன். (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. பின்னையும் விம்ஹாவலோகநர்யாயேந இரண்டாம்பாட்டைக் கடாஷ்த்தருளி, அதிலேநிர்தேஸரித்த அஞ்சபொருள் தானின்னதென்றும், அதுதான் இவ்விடத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதென்றும் மருளிச்செய்யாநின்றன கொண்டு, ஏவம்பூதமான இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தைத் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே உபதேஸரித்த ஆசார்யன்பக்கலிலே ப்ரேமமற்றிருக்குமவன் விஷத்திலுங்காட்டில் அதிக்ருரனென்கிறார்.

(க)

(உ) ஞானஸாரம்.

௩௨ ஸ்ப்தகாதை ச-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாநம்.

வ்யா;—(தன்னையித்யாதி) ஆதரத்தில் 'பௌநஃபுந்யம்' அலங்க்ருதியாயிருக்கும் போலேகாணும். “தன்னையிறையை” இத்யாதிகளில் த்விதீயையைப் ப்ரதமையாக்கி, “திருமந்த்ரப்ரதிபாத்யமாயிருந்துள்ள ஸ்வஸ்வரூபாதிகளாகிற ஐந்திலும் கேடோட வனித்தவன்” என்ற்வயிக்கவுமாம். அன்றிக்கே, “மந்திரத்தினைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு, தன்னையிறையைத் தடையைச்சரணொறியை மன்னுபெருவாழ்வை - கேடோடவனித்தவன்” என்ற்வயிக்கவுமாம்.

(க) “यस्मिन् - ஸ்யாஸம்” இத்யாதிகளையுட்கொண்டு பரஸ்வரூபம் முன்னாக அர்த்தபஞ்சகத்தை நிர்தேஸரித்தார் முதற்பாட்டில்; பிள்ளையருளிச்செய்த அர்த்தபஞ்சக ரஹஸ்யத்தைபுட்கொண்டு ஸ்வஸ்வரூபம் முன்னாக அர்த்தபஞ்சகத்தை நிர்தேஸரிக்கிறார் இதில்.

(தன்னை) திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதமான ப்ரணவத்தில் பகவச்சேஷத்வாஸ்ரயமாக மகாரத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதானும். (இறையை) தனக்கு வகுத்தஸோஷியாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அகாரவாச்யனான வெம்பெருமானும். (தடையை) தானவனைப்பற்றுமிடத்தில் இடைச்சுவராக த்விதீயபதமான நமஸ்வரில் ஷஷ்ட்யந்தமகாரோத்தமான விரோதியும். (சரணொறியை) அப்படியேதான் அவனைப்பெறுகைக்கு நிரபாயோபாயமாக அகண்ட(ஐ)நமஃ பதோக்த்தமானஸரணாகதியும் (மன்னுபெருவாழ்வை) இஸ்ஸரணாகதிலப்பமான ஸவிபக்திகநாராயணபதோக்த்தமான கைங்கர்யமாகிற நித்யபுருஷார்த்தமும்.

(ஒருமந்திரத்தின்) இப்போதுபடும்புறை இது ஒன்றுமே போலேகாணும். மற்றவைவ்யாபகத்வயத்துக்கும் இப்பேறுபாடி ஸ்லையிறே. (ஒரு)இவ்வர்த்தவிசேஷங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயும், ப்ரபந்நாகிற ப்ரமாதாவுக்கு அர்ச்சாவதாரமாகிற ப்ரமேயத்தை யறிவிக்கும் ப்ரமாணமாயும், ஸர்வோபாயஸூத்ரயர்க்கு ஸர்வஸ்வம்மாயும், அந்தனுக்கும் அஸக்தனுக்கும் வைத்ததன்

ஸப்தகாதை, ச-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாநம். ௩௩

ணீர்ப்பந்தலாயும், ஸம்ஸாரவிஷதஷ்டனுக்கு வித்தௌஷதமாயும், அதனனுக்குநிதியாயும், எம்பெருமானைப்பற்றுமதிகாரிக்கு மங்களஸூத்ரமாயும், ஒருபாகவதரியமநத்தை வெறுத்தல் மறுத்தல் செய்யாதிதே அதுபோக்யமென்றிருக்கையாகிற பலஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கக்கடவதாயும், தனக்குப் பார்ப்தி அணித்தாயிருக்குமளவிலும் பகவத்விஷயத்தி லபிநிவிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டு தக்கிஞ்சித்காரத்துக் குறுப்பாக இங்குத்தைவாஸத்திலே ஒருப்படுகையாகிற பலயாதாத்மயஜ்ஞாநத்தை விளைக்கக்கடவதாயும், “ஜ்ஞாநப்ரதன் ஆசார்யன்” என்னும் நினைவை ஐநிப்பிக்குமதாயும், ஜ்ஞாநவர்த்த(ஃ)கர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்னும் ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பிக்குமதாயும், ஜ்ஞாநவிஷயம் எம்பெருமானென்னு முணர்வை யுண்டாக்குமதாயும், ஜ்ஞாநபலம் பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமென்னும் தெளிவைக்கொடுக்குமதாயும், அக்கைங்கர்யத்துக் குச்சரமாவதி பாகவதகைங்கர்யமென்னும் ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பிக்குமதாயும் போருகையாலே (க) “*संस्तुष्टाक्षरात्पदं - नमन्तरोदाक्षरात्पदं*” என்றும், (உ) “*प्राप्तिष्ठाक्षरात्पदं - नास्तिषाक्षरात्पदं*” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வாசகங்களில் தனக்கவ்ருகாயிருப்ப தொன்றில்லாதபடி, தனக்குள் நின்றவஸ்துவைப்போலே அத்விதீயமாயாய்த்துப் பெரிய திருமந்தர்தானிருப்பது.

(ஒருமந்திரத்தின்) “*सुहृदोऽप्यथ - सुहृद - मन्तारम्* த்ராயத இதிமந்தர்” என்கிறபடியே தன்னை யறுஸந்திப்பாராரேனுமாகவுமாம், அவர்களுடைய இஷ்டப்ராபண பர்யந்தமாயும், அநிஷ்டநிவாரண பர்யந்தமாயுமிருந்துள்ள ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே இத்தை மந்தர்மென்கிறது.

இப்படி இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தை உபதேசித்தது இத்தலையிலேதேனுமொரு நன்மைகண்டோவென்ன; (இன்னருளால்) அங்ஙனன்றிக்கே நிரீஹேதுகமாக வென்கிறார். (இன்னருளால்) (௩) “*பல்லாரருளும்பழுது*” என்னும்படியான ஈஸ்வரனுடைய

(க) காரவியம்ஹபு-தஅ. (உ) காரதீய-க-சக. (௩) க-திருவ-கடி.

௩௪ ஸப்தகாதை, ச-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாநம்.

அருளிலும் அதிசயிதமாயிறே இவ்வருள்தானிருப்பது; அது - ஸ்வதந்த்ரமாயும், பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயுமிருக்கும்; இவனுடையவருள் - பரதந்த்ரமாயும் மோகைக்ஷ ஹேதுபூதமாயுமிருக்கும். (இன்னருளால்) (க) “அருள்கண்டி ரிவ்வுலகினில்மிக்கதே” என்கிறபடியே இத்தலையிலேதேனு மொருநன்மை யபேக்ஷியாத பரமக்ருபையாலே.

(அஞ்சிலும் கேடோடவளித்தவன்) இம்மந்த்ரப்ரதிபாத்ய மான அர்த்தபஞ்சகத்திலும் அஜ்ஞாநஸம்ஸய விபர்யயங்க ளறும்படி ஜ்ஞாநோபதேசம்பண்ணியருளின ஸதாசார்யன்பக் கலிலே.

அஞ்சிலும்கேடோட வளிக்கையாவது-மகாரவாச்யனான சேதநஸ்வரூபம்-ப்ரக்ருதே பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், ஜ்ஞாநகுணகமாய், நித்யமாய், நிர்விகாரமாய், அணுவாய், ஏக ரூபமாய், பசுவதந்யார்ஹ ஸேஷமாயிருக்குமென்றும்,

அகாரவாச்யனான பரஸ்வரூபம் - லக்ஷ்மீஸநாதமாய், ஸம ஸ்த கல்யாணகுணாத்மகமாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமாய், த்ரிவிதபரிச்சேத ரஹிதமாய், உபயவிபூதி நிர்வா ஹகமாய், ஸர்வாபாஸ்ரயமாய், ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் ரக்ஷக மாய் ஸேஷியாயிருக்குமென்றும்,

ஷஷ்ட்ட்யந்த மகாரோக்தமான விரோதிஸ்வரூபம் - தே ஹாத்மாபிமாநரூபமாய், தேவதாந்தரபரத்வபுத்திவிலக்ஷண மாய், ப்ரபாகாந்தரோபாயத்வ ப்ரதிபத்த்யாத்மகமாய், கைங் கர்ய ஸ்வார்த்ததாபுத்திரூபமாய், ப்ராரப்த (ஐ) ஸரீரஸம்பந் தாத்மகமாய், ஸம்ஸாரவர்த்த(ஐ)கமாய், அஹங்காச மமகாரரூப மாய், அத்யந்தஹேயமாய், த்யாஜ்யமாயிருக்குமென்றும்,

அகண்டநம்பதோக்தமான உபாயஸ்வரூபம் - லித்தமாய் பரமசேதநமாய், ஸர்வஜ்ஞமாய், ஸர்வஸக்தியாய், ஸஹாயாந் தர நிர்ஹேதுமாய், ஸர்வபலப்ரதமாய், ப்ராரப்தமாய், வ்யபிசார ளிளம்பணியுமாய், ஸ்வீகாரவிஷய பூதமாயிருக்குமென்றும்,

ஸவிபக்திகமான நாராயணபதோக்தமான புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் - அநுபவஜநித ப்ரீதிகாசிதமாய், ஸர்வதேஹ ஸர்வ

ஸப்தகாதை, ச-பா, தன்னையிறையை வ்யாக்யாநம். ௩௫

கால ஸர்வாவஸ்தோகிதமாய், பரமப்ராப்யமாய், பரார்த்ததைச வேஷமாய், ஸ்வரூபா துரூபமாய், ஸ்வார்த்ததாகந்தரஹிதமாய், நிரதிஸயபோக்யமாய், யாவதாத்மபாவியா யிருக்குமென்றும் வெனியிடாநின்றுகொண்டு,

தேஹாத்மப்ரமம், ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமம், அந்யஸேஷத்வப்ரமம், பகவத்விஷயத்தி லநிஸ்வரத்வப்ரமம், தேவதாந்தரபரத்வப்ரமம், தத்ஸமத்வப்ரமம், அஹங்காரமமகாரா த்பு பாதேயத்வப்ரமம், ப்ராபத்த(இ)ஸ்ரீரஸ்ய அநிவர்த்தயத்வப்ரமம், ததது பந்திஷு பந்துத்வப்ரமம், ஸ்வீகாரோபாயத்வப்ரமம், கைங்கர்ய ஸ்வார்த்தத்வப்ரமம், தத்ஸ்வீகர்த்தருத்வப்ரமம் ப்ரப்ரு திகமான அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளெல்லாம் வாஸநையோ டேபோம்படி க்ருபைபண்ணுகை.

(அளித்தவன் பாலன்பிலார்) இப்படி உபதேஸித்த ஸ்வாசார்யன் விஷயத்திலே. (க) “यस्यैवैवै सृष्टिर्वादेवैवै वाकु” யஸ்யதேவே பராபக்திர்யதா தேவேததாகுரௌ” என்று அவ ஸ்யகர்த்தவ்யதயா விதிக்கப்பட்ட ப்ரேமமின்றிக்கே யிருக்கு மவர்கள்.

இப்படி யிருந்துள்ள விவர்களை நீர்நினைத்திருப்ப தெங்ஙனேயென்ன (நஞ்சிலும் கேடென்றிருப்பன் நான்) நஞ்சுகேடு; இவர்கள் அதிலும்கேடு, ஹேயமாய் நம்வரமான ஸ்ரீரத்தை ஸ்வபக்ஷணத்தாலே முடிக்கவற்றான விஷத்திலுங்காட்டில், உபாதேயமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை முடித்துக்கொள்ளு மவர்களாகையாலே (உ) “नृपकुलं नृपकुलं नृपकुलं नृपकुलं” -நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத்ஸகலுப்ரஹ்மஹாபவேத்” என்று மஹாபாதகியாகச்சொல்லப்படுகிற நித்யஸம்ஸாரியோபாதி அதிக்ரூரரென்று அதுதியிட்டாய்த்து நானிருப்பதென்கிறார்.

“இருப்பன்நான்” என்று ஸ்வப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இருப்பன்) இவ்விருப்பில் எனக்கொரு சலந மில்லை. இதுவேயாய்த்து யாத்ரை. (நான்) பிள்ளைலோகாசார்ய ருடைய விஷயீகாரத்தைப் பெற்றவெனக்கு இவ்விருப்பு வந் தேறியாயிராதிதே.

மூ.—என்பக்கேலர்தினுரினா ரெனுமியல்வம்
என்பக்கல்நன்மையெனுமியல்வம்—மன்பக்கல்
சேஷிப்பார்க்கன் புடையோர்ச்சந்நீரூபணமும்
ஆவின்குநேரேயமுக்கு. (ரு)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி உபதேச்யனை சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில்ப் பேசாமற்றிருக்கை ஸ்வரூபஹாரியானவோபாதி உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்குத் தன்னிடத்தில் தன்னை மாறாடிநினைக்கையாகிற ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தியும், சிஷ்யனிடத்திலே சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாகிற ஸ்வசிஷ்யத்வப்ரதிபத்தியும், அப்படியே ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே ஜந்மநிருபணமும் ஸ்வஸ்வரூப ஹாரியாய் விடுமென்கிறார்.

அவ்வளவேயோ? (என்பக்கல் நன்மையெனுமியல்வும்)
அப்படியேதான்சிலர்க்கு ஜ்ஞாநோபதேசம் பண்ணுமளவில்

(க) தி-வாய் எ-க-உ. (உ) (ந) (ச) னை-நா-கக.
 (டு) பார-ஆ-ஊ- (ஈ) தி-வாய்-உ-எ-உ. (ஏ) திருப்பாவை-உ-க
 (அ) லைங்க-கக-ஃக. (க) தி-வாய்-ந-எ-ச.

௩௮ ஸப்தகாதை, ௫-பா, என்பக்கலோதினார் வ்யாக்யாநம்

ராயிருந்துள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே, (க) “உஷஸ்ய ஹி ஸ்ரீஸகீ | ஸூத்ரோநிஸர்ஜயா ஸ்ரீஸூக்ஷ்மரூபீஷி - வைஷ்ணவோதபத்தி சிந்தநம் | மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ்துல்ய மாஹூர்மநீஷிணஃ” என்றுமாத்ருயோநி பரீக்ஷையோடொக்க ஸாஸ்த்ரங்களால் சொல்லப்படுகிற ஜந்மநிருபணமும்.

ஜந்மநிருபணமாவது - ஜாதிரிருபணம். இது - குற்றத்துக்கும் இழவுக்கு முபலக்ஷணம். (உ) “தக்ஷணீக்ஷிபாநி தக்ஷணீக்ஷிபா - பகவத்பத்தி தீபாக்ரிதக்ததூர்ஜாதி கில்பிஷஃ” இத்யாதி களாலே தபஃப்ரபாவத்தாலே விஸ்வராயித்ரனுக்கு ஷத்நிரியத்வம். நிவ்ருத்தமாநாப்போலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே தூர்ஜாதி நிவ்ருத்தமாமென்று சொல்லுகையாலே அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிருபணம் - அதஸ்யிம்ஸ்தத்புத்தியாயிறே யிருப்பது.

(அன்புடையோர்) “நிதியுடையோர்” என்னுமாயோலே. இதுக்குமேற்பட்டிருப்பதொரு ஸம்பத்திலையிறே. (அன்புடையோர் சந்மநிருபணமுமாவிக்ருநேரேயழுக்கு) மற்றையா ரிடத்தில் ஜந்மநிருபணம் யதாவஸ்த்தித வஸ்துவிஷயமாகையாலே அழுக்கன்றுபோலே காணும்.

(சந்மநிருபணமுமாவிக்ரு நேரேயழுக்கு) கீழ்ச்சொன்ன விரண்டும், தேஜோத்ரவ்யமான ஆத்மவஸ்துக்களுக்கு பாகவநாபசாரத்தில் முற்படப்படுகணிதமான ஜந்மநிருபணமானவீது நேரேயழுக்கு. அன்றியே ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலன் பிலாமைபும், (௩) “ஹிஸுஷ்மரூபீஷி - ஆத்மாஜ்ஞாநமயோமலஃ” என்கிற ஆத்மவஸ்துக்களுக்கு இம்முன்றும் நேரே அழுக்கென்னவுமாம்; அங்நனுமன்றிக்கே, அஞ்சபொருளினித்தவன்பாலன்பிலாமை நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நேர்கொடுநேர் நாஸகமானாப்போலே, என்பக்கலோதினார் நின்னொருமயியல்வு முதலானவிம்முன்றும் ஆத்மாவுக்கு நேர்கொடுநேர் நாஸகமென்னவுமாம். (நேரேயழுக்கு) அஹங்காரார்த்த காமாதிகளைப்போலே ஸத்வாசகமாகவன்றியே அத்வாசகமாகவே அழுக்கு. “க்ருரநிஷித்தம்” என்னும்படியிறே இவற்றின் கொடுமையிருப்பது.

ஸப்தகாதை, சு-பா, அழுக்கென்று வ்யாக்யாநம். ௩௬

மூ;—அழுக்கென்றிவை யறிந்தேனும் பொனரங்கா
ஒழித்தருளாயுள்ளிவ்வினையை—பழிப்பிலா
வென்னுரியர்க்காக வெம்பெருமானார்க்காக
உன்றாருட்காகவுற்று. (சு)

ஆக, இப்பாட்டில், பூர்வார்த்தத்தாலே, ஆசார்யாறுவர்த்
தந் ப்ரகரணத்தில், “தன்னைமாறாடி நினைக்கையாவது - தன்னை
ஆசார்யனென்று நினைக்கை.” இத்த்யாதியாலும், “மநஸ்ஸுக்குத்
திமையாவது - ஸ்வகுணத்தையும் பகவத்பாகவத தோஷத்தையு
ம் நினைக்கை” இத்த்யாதியாலும், “பாகவதாபசாரந்தான்
அநேகவிதம். அதிலொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிருபணம்.”
இத்த்யாதியாலே கீழ்ப் ப்ரகரணத்தில் சொன்ன அர்த்தவிஸேஷங்
களை அருளிச்செய்தாராயிற்று. (ரு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. இப்படி ஆத்மநாஸத்தை வினைக்கக்
கடவ இந்நாலுமே யாத்ரையாயிருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரிகள் நடு
வேவர்த்திக்கிற நீர் இங்ஙன் உபதேஸிக்கும்படி இவற்றில் அகப்
படாதே தப்பியிருந்தீரே’ என்று பெரியபெருமாள் உகந்தரு
ளக்கண்டு, இவைநேரே யழுக்கென்றறிந்தேனெனையாகிலும் இப்
படி இவ்வறிவை அடிமண்டியோடே கழிக்கவற்றானென்ன ஆந்தர
தோஷத்தை எனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகரான பிள்ளைலோகாசார்
யரையும் தேவர்க்கு அபிமதரான எம்பெருமானாரையும் தேவ
ருடைய பரமக்ருபையையும் .கடாக்ஷித்துப் போக்கியருள
வேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

வ்யா;—(அழுக்கென்றித்த்யாதி) (இவை - அழுக்கென்றறிந்
தேன்) கீழ்ச்சொன்னவை யடங்கலும் தேஜோத்ரவ்யமான ஆத்ம
வஸ்துவுக்கு நேரே அவத்யகரமென்னுமிடத்தை (சு) “नृणां
सर्वेषां हि योऽन्तरात् प्रचलति तद्वद्विज्ञानं-நாராயணோபிவிக்குதிம்
யாதிகுரோர் ப்ரச்யுதஸ்ய தூர்ப்புத்தே” இத்த்யாதிகளாலும், (உ)
“என்றுமனைத்துயிர்க்கு மீரஞ்செய் நாரணனுமன்றும் தன்னுரி
யன்பாலன்பொழியில்” இத்த்யாதியான அருளாளப்பெருமா
ளெம்பெருமானார் திவ்யஸூக்திகளாலும், (௩) “தான்ஹிதோப

சு0 ஸப்தகாதை, சு-பா, அழகென்று வ்யாக்யாநம்.

தேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் ஸிஷ்யனையும் மாறாடிநினைக்கை க்ருரநிஷித்தம், பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம். அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிருபணம்.” இத்யாதியான பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திவ்யஸூக்திகளாலும், (க) “பூஷ்ண ஸூக்தி - சூர்யஸூக்தி - வைஷ்ணவோத்தபத்தி சிந்தநம் | மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்பம்” இத்யாகி வசநங்களாலும் ஸம்ஸயவிபரீயங்களும்படி விஸுதமாகவும்பரோப தேஸகூடமாகவுமறிந்தேன்.

இவற்றின்தோஷப்பரப்பைத்தனித்தனியே யெடுத்துச் சொல்லப்புக்கால் பணிப்படுமென்று ஐப்ரயோஜகத்திலே இழிகிறார் (அம்பொனரங்கா) நான் இவ்வறிவைப் பெறும்படி, அழகிய தாயும் மனோஜ்ஞமாயும் பாவநமாயுயிருந்துள்ள திருவரங்கப் பெருநகரிலே ஸ்தாவரபரதிஷ்டையாகவிருந்து க்ருஷிபண்ணி னவர் தேவரீரன்றோ. (அம்பொனரங்கா) நான் இவ்வறிவைப் பெற்றபின்பிறே (உ) “துயரறுசுடரடி” என்னும்படி தேவரீர்க்கு இவ்வழகும் இம்மனோஜ்ஞதையும் நிறம்பெற்றது. இவர்தான் திருவரந்தபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து இப்பரபந்தத்தை யிட்டருளினாரேயாகிலும் உருவு வெளிப்பாட்டின் மிகுதியாலே “அரங்கா” என்று ஸம்போதிக்கும்படி பெரியபெருமாள் இவர்க்கு முன்னிலையாய்த் தோற்றுகிறார் போலேகாணும்.

(அம்பொனரங்கா ஒழித்தருளாய் உள்ளில்வினையை) தேவரீருடைய பாவநத்வத்துக்கும் தேவரீரைப்பற்றின வென்னுடைய அஸூத்திக்கும் * ஸூக்ஷ்ம - அக்ரிவிஞ்சேத்போலே என்ன சேர்த்தியுண்டு; (ங) “தம்மையேநாளும் வணங்கித்தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்கவருள் செய்வர்” என்று தத்வ தர்பிகன் சொன்னபாசரம் மதே (ங) கவர்ஜமா யிருப்பதொன்றோ? (ச) “செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை” என்னும்படி கையுமுழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிலுமான ஸாரத்யவேஷத்தோடே திருத்தேர்த்தத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து ஸ்வாஸரிதனை வர்ஜனனை வ்யாஜீகரித்து (ரு) “ஸ்ரீஸூக்தி - மாக்ஷி - ஸர்வபாபேயோ

(க) (உ) தி-வாய்-க-க-க. (ங) தி-மொ-க-க-ங-டு. (ச) ர-தி-க-க-க-0.

(ரு) க்-க-அ-ச-ச. ஐப்ரயோஜகத்திலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஸப்தகாதை சு-பா, அழகென்று வ்யாக்யாரம். சக

மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று தேவர் சொன்னவார்த்தை அர்த்த ஸ்பர்ஸியா யிருப்பதொன்றன்றோ? (க) “ಅಸೃಙ್ಗಂ ಸ್ತೃಙ್ಗಂ ಸ್ತೃಙ್ಗಂ ಸ್ತೃಙ್ಗಂ - ಅந்ருதம் நோக்தபூர்ವம் மே” என்றும் (உ) “ನಮೋ ಮಹಾದೇವಾಯ - ನಮೋಮೋಹಮ್ ವಸೋಪவேತ್” என்றும் தேவர்தாமே யருளிச் செய்கையாலே தேவர்க்கு அந்ருதத்தில் வ்யುತ್ಪತ್ತಿಯில்லை.

(ஒழித்தருளாய்) இத்தலை அர்த்தியாதிருக்க, பூர்வஜாயக் கொண்டு செய்யக்கடவதே தேவர்க்கு இத்தலை அர்த்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போமோ?

(அரங்காவொழித்தருளாய்) பயிர்த்தலையில் குடியிருப்பா ரோபாதி இத்தலையைக் * காக்ககுமியல்வனராய், அவதாரம்போ லேதீர்த்தம் ப்ராஸாதிக்கையன்றிக்கே நித்யஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டுபோருகிற தேவர்க்கு இதுநீதக்கோர்மையோ, (அரு ளாய்) நிரக்கருணர் செய்யுமது அருளாளியான தேவர்க்குப் போருமோ.

(உள்ளில்வினையை) உண்பார்மிடற்றைப் பிடிக்குமவனைப் போலே (ங) “மனனகமலம்” என்னும்படி ஜ்ஞாநப்ராஸரணத்வாரத் தைபற்றியிறே இவ்வினை தானிருப்பது. (உள்ளில்வினையை) (ச) “உள்ளத்தேயுறையும்மலை” என்கிறபடியே உள்ளேபதிகிடந்து ஸத்தையை நோக்குகிற. தேவர்க்கு உள்ளிலுண்டான விரோதி யைப்போக்குகை பெரும்பணியோ;

(ஒழித்தருளாயுள்ளில்வினையை) பாசியானது தெளிந்த ஜலத்தை யெங்குமொக்க வ்யாபரித்தாப்போலே இப்படிப்புக் குத்திரோதா (ட) யகமாபக்கொண்டுள்ளே பிணையுண்டிருக்கிற பாபத்தைப் போக்கியருளீர்.

“நீர் ஒழித்தருளாய்” என்று இங்ஙன் உறைப்புத்தோற்றச் சொல்லுகிறதென் கொண்டுன்ன (பழிப்பிலாவித்யாதி) தேவ ர்க்கு அபிமதராயிருப்பாரையும் தேவர்க்குடைய தகவையும் அண்டைகொண்டுகாணும் நான் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிற தென்கிறார். (பழிப்பிலாவென்றாயர்க்காக) கீழ்ச்சொன்ன குற்றங்களொன்றுமின்றிக்கேயிருந்துவைத்து ஸ்வோபதேஸு

(க) ரா-கி-எ-உஉ.

(உ) பார-

(ங) தி-வாய்-க-க-உ.

(ச) திருமலை-ஙச.

நீ தகாததொன்றோ.

சு2 ஸப்தகாதை, சு-பா, அழுக்கென்று வ்யாக்யாநம்.

முகத்தாலே, இவை யடங்கலுமாகாதென்னு . மறிவிலுன வெனக்கறிவித்த பிள்ளைலோகாசார்யருக்காகவும், இப்பழிப்புத் தான் சிலநாளுண்டாய்க் கழிந்ததில்லாமையாலே ததத்யந்தா பாவம்தோற்ற “பழிப்பிலா” என்கிறார்.

(என்னுரியன்) (க) “सुखं वा नृणां भवति - குரும்வாயோபி மர்யதே” என்கிற ஸ்வீகாரம்போன்ற ஸ்வீகாரமன்று. அவ்வள வேயோ, (எம்பெருமானாருக்காக) அதுக்குமேலே அவர்க்குப் பரமஸேஷியாய் தேவரீர்க்கு அத்யந்தாபிமதராய் ஆசார்யபத த்துக்கு எல்லையிலமாய், சரமார்த்தத்தை அனைவர்க்கும் தூ(ஹ) ளிதாநம் பண்ணியருளின எம்பெருமானார்க்காகவும்.

அவ்வளவேயோ? (உன்னாரருட்காக) அதுக்குமேலே தேவரீர்க்கு அஸாதாரண நிரூபகமாய், மற்றைகுணங்களுக்கு அதிஸயாதா (ஹ) யகமானவளவிலே அசஞ்சரிப்பட்டிராதே என்னளவிலேயாய்க்கொண்டு கரைகட்டாக்கா வேரிபோலே கரைபுரண்டிருக்கிற க்ருபாகுணத்துக்காகவும், உன்றன் ரக்ஷணை ஸக்தியிலேவந்தால் தேவரையும் விஞ்சிக்காணும் தேவரீருடைய க்ருபையிருப்பது. விரோதியில்(ஹி)பீதியாலும், தந்நிவ்ருத்தியி லுண்டான த்வரையாலும், அந்தரங்க்ரைமுன்னிடில் பலம் சடக் கெனக்கைபுருருமென்கிறத்வரையாலும் இங்ஙன்கொல்லுகிறார்.

(உற்று)(உ) “सुखं वरं वरदं विदुः - குருவரம் வரதம் விதந்மே” என்றும், (ஈ) “सुखं वरं वरदं विदुः - குருவரம் வரதம் விதந்மே” என்றும், (ச) “सुखं वरं वरदं विदुः - குருவரம் வரதம் விதந்மே” என்றும், (ஊ) “என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஏவம் பூதரான விவர் களுக்காகவும் அடியேனை அங்கீகரித்தருளி என்னுடைய உள் ளில்வினையை பொழித்தருளவேணும். அல்லாவிடில் தேவரீர்க்கு ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமும் க்ருபாப்ரதந்தர்யமும் குலையுமிறே; என்னைப்பார்த்துச் செய்தருளுவதாக நினைத்திருந்தவன்றிறே தேவரீர்க்குக் காலக்கழிவு செய்யலாவது.

(க) (உ) வரவரமுநிஸ (ஈ) வரதராஜஸ்த.

(ச) ஸ்தோத்ரதந்த (ஊ) தி-வாய்-க-ச-எ.

ஸப்தகாசை, ஏ-பா, திங்கேதுழில்லா வ்யாக்யாரம். சந

மூ.—தீங்கே துமில்லாத் தேசிகன் றன்சின்னைக்குப்
பாங்காகநேரே பரிவுடையோர்—ஒங்காரத்
தேரின்மேலேறிச் செழுங்கதிரி னுடேபொய்ச்
சேருவரெய்ந்தாமந்தான். (எ)

ஸப்தகாதை முற்றிற்று.

ஆக, இப்பாட்டால் பகவந்திரிஷேதுக க்ருபாப்பரபாவப்ரக
ரணத்தில் “பேற்றுக்கடி க்ருபை” இத்யாதியாலும், க்ருபை
பெருகப்புக்கால் இருவருடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலும் தகைய
வொண்ணாதபடி யிருகரையும்ழியப்பெருகும்” இத்யாதியாலும்
சொல்லுகிற அர்த்தவிஸேஷங்களை யருளிச்செய்தாராய்த்து. (சு)

அவ;—ஏதாமபாட்டு. பலபடியாலும் ஆசார்யன்பக்கல்
ப்ரேமமில்லாதவனுக்கு அதஃபதநமொழிய உஜ்ஜீவநமில்லையென்
று சொல்லாநின்றீர்; ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்குமவனுக்கு
உஜ்ஜீவநமுண்டோவென்ன, (க) “தாளிணையை வைத்தவவரை
நீதியால் வந்திப்பார்க்குண்டிழியாவான்” என்று தத்வதார்பிக
ளாயிருப்பாரும் அதுதியிட்டார்களாகையாலே இப்படி யிருக்
குமவனுக்கு உஜ்ஜீவநமுண்டென்று சொல்லாநின்றுகொண்டு
இப்ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

வ்யா:- (தீங்கே துமில்லாத் தேசிகன் தன் சிந்தைக்கு) (க) “தப் பில்குருவருளால்” என்றும், (உ) “தாழ்வா துமில்லுரவர்” என்றும், (ங) “சாஹுசூதலுஷ் - காமக்ரோத விவரஜிதம்” என்றும், (ச) “சுஷுஷ் - அநகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாசார்யன்பக் கல் ப்ரேமமற்றிருக்கையாதல், தன்பக்கலிலே சிலமினுக்கங்களை நினைத்திருக்கையாதல், பரிஷ்யனுக்கு ஜ்ஞானோபதேஸம்பண்ணு மிடத்தில் ஷாபேகூலனுமிருக்கையாதல், க்ராமகுலாதிகளையிட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தாழ்நினைக்கையாதல், ப்ராபகார்தரங்க ளி லந்வயமாதல், ப்ராப்யார்தரங்களில் ருசியாதல், ஜ்ஞானாநுஷ்ட ாநங்களில் குறையாதல், ஆத்மகுணங்களில் வைகல்யமாதல், இவையாகிற பொல்லாங்கொன்று மின்றிக்கேயிருப்பானாய்.

(ரு) “செய்யுறுவழிவழிதாது” - ததஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததாதேசிகு” என றும், (சு) “செய்யுறுவழிவழிதாது” - தத

(க) ஞானஸாரம், (உ) உபதேசரத்தி-ந, (ங)

(ச) (டு) வரவரமுனி-

சச ஸப்தகாதை எ-பா, தீங்கேதுமில்லா ன்யாக்யானம்.

ஸம்ப்ராப்தௌ வரவரமுநிர் தேயிக்? என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னைப்போலே அங்குத்தைக்குப்புதிய ரன்றிக்கே தன்நில மாப்க்கொண்டு தன்னையங்கே சேர்த்துவிடக் கடவனாயிருந் துள்ள ஸ்வாசார்யன் திருவுள்ளத்துக்குத் தீங்கில்லாமையாகிற ப்ராபகார்தரங்களில்வயம் துடக்கமான பொல்லாங்கில்லாமை-

தீங்கேதுமில்லாமையாகிறது - ஸ்வாசார்யன்பக்கல் ப்ரேம மற்றிருக்கை துடக்கமான பொல்லாங்கில்லாமை. இத்திற்கு ஒரு காலவிசேஷத்திலே யுண்டாய்க்கழிந்ததன்றிக்கே, ஏதர்நிவ்ருத்தி ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய்க் காணுமிருப்பது, (தேசிகன்தன்) ஸ்வதஃ உத்தாரகத்வத்தால் வந்தப்ராதர்யமிருக்கிறபடி.

(சிறுதைக்குப் பாங்காகநேரே பரிவுடையோர்) இப்படி மஹோபகாரகண ஸ்வாசார்யன் திருவுள்ளத்துக்கு அதுகூல மாம்படி, (க) “உருஷ்யூகித ஸ்ரூஷ்-தத்யாத்பக்தித ஆதராத்” என்றும், (உ) “அசார்யஸ்ய ஸ்திரப்ரத்யுபகரணத்யா தேவவத்ஸ்யா துபாஸ்யஃ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நேர்கொடுநேர் கிஞ்சித்காரமுநேர (ஈ) “தேசாரும் சிச்சனவன்சீர்வடிவை யாசையுடன் நோக்கும வன்” என்கிறபடியே தனக்கு அதுபாஸ்யமான அவன் திருமே னியைப்பேணிக்கொண்டு அவன்பக்கலிலே நிரவதிகப்ரேமத் தையுடையவன்,

(பாங்காக) சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யமென் கையாலே அவனுக்கு ஸ்வரூபம் தத்ப்ரியம் நடத்துகையொ ன்றும் போலேகாணும்; (நேரே) ஆளிட்டுந் திதொழுவொண் ணாதவோபாதியும், மஹிஷிஸ்வேதத்துக்கு ஆளிடுவொண்ணாத வோபாதியும், தான்செய்யக்கடவ அதுகூலவ்ருத்தியை அந்ய ரை யிட்டுச்செய்விக்க வொண்ணாதே.

(பரிவுடையோர்)(ச) “யஸ்யூத்ருஷ்டீஸூத்ருஷ்டுஸ்யுஸீருஷ்டு யஸ்மாத்ததுபதேஷ்டா ஸௌதஸ்மாத்தருதரோருரு” “அர்ப்பி யஸ்யுஷ்டுஸ்யூத்ருஷ்டீஸூத்ருஷ்டு” “அஸ்யுஷ்டுஸ்யூத்ருஷ்டு” “அஸ்யுஷ்டுஸ்யூத்ருஷ்டு”

(க) சாந்தோ- (உ) தி-வாய்-உ-தி-ந. (ந) தி-வாய்-க-அ-க௦.

ச.அ ஸப்தகாலை, எ-பா, தீங்கேதுமில்லா வ்யாக்யாநம்.

நடத்தக் டவதாயும் அவன் திருவடிகளிலே அஸேஷ ஸேஷ வ்ருத்தி:ளிலும் அந்விதமாகைக்கு ஏகாந்தமாயிருந்துள்ள * ஏர்கொர்வைகுந்தமாநகரத்தைச்சென்று கிட்டி, (க) “சுழிபட் டோடுமசுடர்ச்சோதி வெள்ளத்தின்புற்றிருந்து” என்கிறபடியே, * அம்ருதஸாகரரந்தர்நிமக்ந ஸர்வாவயவனாய்க்கொண்டு யாவத் காலமுமிருப்பன்.

(சேருவமே) இவ்வர்த்தத்தில் அசிர்ப்புப்பண்ண வேண்டு வதில்லை இதஸாதமென்கிறார். (உ) “ஸஸ்யோ ஸி - நஸம்ஸயோ ஸ்தி” என்றதிறே. (அந்தாமந்தான்) லீலாவியூதியிலுங்காட்டில் நித்யவியூதிக்குண்டான ப்ராதர்யமிருக்கிறபடி.

ஆக, இப்பாட்டாலே, சரமப்ரசரணத்தில் “ஆசார்யஸம்பந் தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்” இத்யாதிகளாற் சொல்லுகிற அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்தருளின ராய்த்து. (எ)

நிகமம்;—ஆக இப்பாபந்தத்தால் - அர்த்தபஞ்சகோபதே ஷ்டாவே ஆசார்யனுகிறனென்னு மிடத்தையும், அவனிடத்தில் ப்ரேமமற்றிருப்பார் ஸ்வாத்மகா(ஸ)தகரென்னுமிடத்தையும், அவர்கள் ஜ்ஞாநவிஸேஷபுத்தரேயாகிலும் நித்யஸம்ஸாரிகளாய் ப்ரோருவரென்னுமிடத்தையும், அதுக்கு க்ருதக்ந(ஸு)ரான விவர்கள் அதிக்ருரென்னுமிடத்தையும், ஸ்வோத்கர்ஷத்தைத் தேடுகை ஆசார்யனுக்கு அழுக்கென்னுமிடத்தையும், இவ்வழுக் குக்கடியான தோஷத்தைப் பெரியபெருமான் தாமே தமக்குப் போக்கியருள வேணுமென்னுமிடத்தையும், ஆசார்யன்பக்கல் ப்ரேமபுத்தனவன் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தி லேசென்று முக்தைஸ்வர்யத்தைப்பெற்றுக் கைங்கர்யஸாம் ராஜ்யத்திலே மூர்த்தாபிஷித்தனாய்க்கொண்டு யாவதாத்மபா (ஈ)வியாக விருப்பனென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து நின் றுராய்த்து. *

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை யருளிச்செய்த ஸப்தகாலைக்கு பிள்ளைலோகம் ஜ்யாருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

